

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — **Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.**

Rojaki!

Bliža se petdesetletnica dneva, ko je Njegovo Veličanstvo naš presvitli cesar Franc Jožef I. zasedel prestol avstrijski. Pripravljati se je začelo že celo cesarstvo na proslavo tega imenitnega dogodka.

Ko je presvitli cesar zvedel, da mu nameravajo stavljati spomenike in na druge načine slaviti prevzvišeno Njegovo osebo, odklonil je to in izrekel željo svojega prebлага srca, da se petdesetletnica Njegovega vladanja obhaja **samo z dobrodelnimi napravami.**

Rojaki! Mnogi in premnogi slovenski dijaki trpe za časa svojega šolanja hudo revščino, katera jim le pregostokrat vcepi kal hiranja in prerane smrti. Mnogo jih v revji celo omaga, da ne morejo šol nadaljevati in dovršiti. To je zguba za državo in za naš narod; kajti v pokrajinah, v kterih živijo Slovenci, primanjkuje vedno javnih uradnikov akademične izobrazbe, ki bi bili zmožni slovenskemu jeziku in mogli občečevati z ljudstvom v njegovem jeziku.

Podpirati revne pa pridne slovenske dijake — po potrebi, in tako dolgo — da dobijo plačano javno službo, je torej dobro in blago delo, koristno za ljudstvo in državo.

Ustanoviti hočemo torej v stalen spomin petdesetletnice vlade ljudomilega našega presvitlega cesarja štipendije za podporo takih revnih slovenskih dijakov.

Pozivljamo za to Vas, rojaki, ki imate čuteče srce za revščino bližnjega, da prina-

šati doneske za označeni namen. Pričakujemo pred vsem, da **nobena posojilnica, noben občinski zastop, noben okrajni zastop in nobena hranilnica ne bo zaostala.**

Najmanjši dar se bo hvaležno sprejel. Oskrboval bo denar, ki se naj blagovoli pošiljati **dr. Ivanu Dečku v Celju**, kateri bo došle doneske vlagal začasno v „Južno štajersko hranilnico v Celju“ in jih tudi v primernih dobah izkazoval v javnih listih, **spodaj podpisani odbor**, kateri ima nalog, da ob svojem času končno ustanovi štipendije.

Rojaki! Postavimo tako po svoje spominek presvitlemu cesarju, katerega vladarska modrost in premila skrb za blagor njegovih narodov je omogočila tudi **narodu slovenskemu to samostalno narodno življenje, katero sploh ima!**

Pomozimo marljivim pa revnim sinom svojim s temi jubilejskimi štipendijami njim samim v blagor ob enem pa v korist državi in narodu!

Združimo po geslu presvitlega cesarja v to svrhu svoje moči in zbirajmo za take ustanove potreben zaklad, pod naslovom: **„Spodnještajerski jubilejski zaklad“.**

Bog živi, Bog ohrani nam presvitlega cesarja!

V Celji, dne 20. januarja 1896.

Za začasni odbor:

Mihael Vošnjak

Dr. Josip Sernec.

Dr. Ivan Dečko.

Dr. Josip Vrečko.

Lovro Baš.

Dragotin Hribar

Zopet celjsko vprašanje.

Nemški nacionalci ne morejo pozabiti, da se je proti njih volji osnovala dvojezična gimnazija v Celju. Posebno jih pa hudo peče, da je ta gimnazija tudi dobro obiskana in da je torej dokazano, da je Celje pravo mesto za ta zavod. Ko bi bili Nemci pravični in za omiko vneti, bi se sedaj več ne izpodtikali nad to gimnazijo, ko vendar obilen obisk dokazuje, da je ta zavod bil zares potreben, da Slovenci gimnazije niso zahtevali samo iz nasprotstva do nemštva. Obilen obisk dvojezične gimnazije sijajno pobija trditve nemških poslancev, da slovenski narod sam ne želi slovenske gimnazije in je popolnoma zadovoljen z nemškimi srednjimi šolami.

Pri letošnji proračunski razpravi je poslanec Hofman-Wellenhof stavil predlog, da naj se potrebščina za celjsko dvojezično gimnazijo izbrše iz državnega proračuna, če bi se pa dovolila ta svota, je pa stavil resolucijo, naj se slovenska gimnazija premesti kam drugam. S tem je ta Nemec pokazal svoje nasprotje do Slovencev. Ta predlog je pa našel podporo skoro pri vseh liberalnih in nacionalnih Nemcih. Zbognali so vse svoje pristaše na Dunaj, da se le uniči celjska dvojezična gimnazija.

Avstrijski Nemci se radi ponašajo s tem, da so razširjalci omike v Avstriji. Drugim narodom očitajo, da se imajo le njim zahvaliti za ves napredek. Neki mladočeški poslanec je pa te dni jim očital, da v resnici samo ovirajo napredek drugih avstrijskih narodnostij. Njih upiranje celjski dvojezični gimnaziji je pa najočitneje pokazalo, da je trditev tega češkega poslanca bila povse opravičena. Tudi nemško ponašanje s kulturo je povse prazno. Ko bi bili že toliko pred drugimi narodi, bi se pač ne ustrašili že jed-

LISTEK.

Zemske sile.

Iz srbskega prevel Luto Verić.

„Kje je Resnica? Hočem jo poiskati!“ vpil je Boj.

„Ona stanuje v gradu kristalnem, visoko na najvišjem hribu sveta; gleda na okoli in vé vse. Kdor koli pride v njen dvor, zadobi večni pokoj — toda poti do nje pa ne zha nikdo!“

Tako je govoril orel pa je zamahnil s perutima in se izgubil v neizmerni visočini.

Na mah vzrase pred Bojem neko malo bitje, topega nosa, velikih bistrih očij, koje so kot iz pale samo namežikovale predse. Usta so mu bila odprta na pol, kakor bi bila baš pred kratkim nekaj govorila.

„Od kod si ti?“ vpraša ga Boj. „Ne vem!“ „A kam hočeš iti?“ „Niti tega ne vem!“ „No, zakaj si pa na svetu?“ — „Hočem odgovora“, — odvrne ono drobno bitje — „ker jaz sem Vprašanje!“ „Ti torej hočeš vse izvedeti? No, morda so ti znana ona pota do Resnice?“ „Da meni so znana ona pota, ali baš zaradi tega nečem tja udariti, zakaj jaz iščem samo ono, kar mi je neznano!“

„Ali saj Resnica vse vé!“

„— A kaj, če prav vé!“ odgovori Vprašanje.

„Ona sedi na visokem stolpu, a jaz letam okrog, pa vprašujem, vprašujem . . . vprašujem!“

Sedaj zapazi neko cvetko, pripogne se in jo vpraša: „No, čemu cvetavaš tukaj?“

„A — a — zavpije Boj — otrobi in čenče!“

Ti mi moraš pokazati pot do Resnice!“ „Ne bode!“ roga se Vprašanje in hoče odnesti pete.

V dveh skokih uhti Boj Vprašanje in ga zagradi za ramena. „Ne izpustim te, — krikne — dokler mi ne pokažeš poti!“

„Bogme, jaz niti prav ne znam celi poti, — odgovori Vprašanje — jaz te samo lahko popeljem do stanovanja, kjer sedi Sumnja.“

„No, me pa popelji do Sumnje!“ „Ne bode!“ prekine mu besedo Vprašanje.

Boj se razljuti, natrga si kopriv in prične tepsti pritlikovca, dokler mu Vprašanje ne obljubi vse, kar koli je hotel. Boj ga opase z zlato verigo in mu reče: „Pelji me, jaz bodem šel za tabo!“

Vprašanje jo vbere na stransko pot. Vlačilo je Boja po nedohodnih potih, preko step in puščav, rek in pečin in čez ostro trnje. In potem se je zopet ustavilo ter z glasnim krohoto kazalo na ono isto mesto, od koder sta izšla.

Kot ris je planil velikan, privezal Vprašanje ob drevo, pa ga jel tepsti, dokler so se mu gibal udje.

„A sedaj me pelji do Sumnje, potem pa pojdi, kamor ti je drago. Samo do Sumnje; dalje niti ne idem več s tabo. Ako me bodeš pa zopet prevarilo, ubil te bodem do mrtvega.“

Sedaj pokaže Vprašanje Boju, kodi se mora hoditi, in Boj uide pustivši Vprašanje privezano ob drevo; Vprašanje je plakalo in javkalo, prosilo in molilo, ali zaman.

Silni orjak Boj se je zmiraj bolj in bolj gubil v daljavi. Božje solnčice jelo je pripekati, da bi zavrel tudi mozeg, a malemu Vprašanju je bilo poginuti.

Male lastavice, velike mu prijateljice donšale so jadrniku v kljunčkih vode in hrane. Tako je to šlo do jeseni, ko se lastavice selé. V tej muki in zadregi jelo je Vprašanje prositi vetra. Vetru je bilo srce usmiljeno, dihnul je in podrl drevo. A da bi ne bilo malo vprašanje toli okretno in gibko, bilo bi to poplačalo s svojo glavo. Tako pa je samo palo, otrplo bodisi od strahu, bodisi od zime, otreslo se malko in pobegnilo, kolikor so ga nesle noge. In tako vam je jelo zopet lukati v svet, jednako radovedno kot popreje.

nega samega slovenskega zavoda. Slovenci si pač moramo misliti, če se Nemci tako ustavljajo slovenskim zavodom, da se boje, da bi jih Slovenci ne postavili v senco. S takim postopanjem Nemci zgubljajo baš vsako pravico ponášati se s svojo višjo omiko.

Da nemški nacionalci rujejo proti dvojezični gimnaziji, se mi ne čudimo. Pokazali so že dostikrat, da bi radi uničili vse nemške narodnosti. Vsaj delajo ne le proti Slovanom, temveč tudi proti Avstriji, ker bi jo radi naredili za nemško pokrajino. Pomenljiveje je pa, da rujejo proti celjski gimnaziji nemški liberalci, ki hočejo biti nekako državna stranka in se ponašajo s tem, da so državni osnovni zakoni njih delo.

Pač čudna državna stranka je to, ki ruje proti potrebnim učnim zavodom. Stranka, ki hoče voditi državo, mora vendar vsem biti jednako pravična. Liberalna stranka močno propada, a s takim postopanjem si gotovo ne bode dosti pomagala. Slovenci pa tudi ne bomo imeli povoda žalovati za njo. S takim postopanjem levice naravnost Slovence izživlje proti sebi. To pa zlasti za propadajočo stranko, kakor je levica, ne more koristiti. Tem pomenljivejše je to postopanje liberalcev sedaj, ko vendar na Češkem teže po spravi s Čehi, ali vsaj govore o tem. Kako jim morejo zaupati Čehi, če proti nam Slovincem tako postopajo.

Nemško levico mi že dolgo poznamo in reči moramo, da je le dosledna v svojem dose-danem postopanju, ako deluje proti Slovincem. Nemško liberalne vlade so na vso moč ovirale naš razvoj. Baš krivičnost proti drugim narodnostim jej je precej že podkopala tla tej nekdanji tako mogočni stranki. Naravnost čudno se je pa nam zdelo, da se je lani in letos našim nasprotnikom pridružila tudi krščansko-socijalna stranka. Ta stranka se je vendar postavila za temelj svojemu delovanju krščanska načela. To pa pač ni posebno krščansko, ako se kacemu narodu kratijo sredstva za napredek. Krščanski socijalisti so si postavili za svojo nalogo na krščanski podlogi preosnovati našo državo. Ta naloga je velika in našli so za to sočutja pri raznih slovanskih narodnostih v Avstriji. Posebno mnogi Slovenci so s to stranko tako sočutovali, kakor še z nobeno nemško stranko ne. Morajo pa se čutila do te stranke pri nas močno ohladiti, ako se dr. Lueger in knez Lichtenstein pajdašita z najhujšimi nasprotniki našega naroda. To pač vzbuja pri marsikomu misel, da je tej stranki krščanstvo le krinka, za katero se skriva nemški nacionalizem.

Tudi s tem se ne morejo krščanski socijalisti opravičiti, da bi se drugače jim izneverili volilci. Pri nemški liberalni stranki deloma to velja, krščanski socijalisti pa imajo na Dunaju tako brezmejno zaupanje, da se jim nikakor ni bati poraza, ako so pravični Slovanom. Tudi je nam še dobro v spominu, da so dr. Lueger, knez Lichtenstein in Schneider očitno kazali svoja

sočutja za Slovence in Čeha, a to jim ni čisto nič škodovalo.

Postopanje krščanskih socialistov je naravnost nerazumljivo, če se pomisli, kak namere se je ta stranka postavila. Če hoče izvesti tako velike stvari, jej je potrebno zaupanje vseh avstrijskih narodnostij. Če bode pa tako postopala, kot je v uprašnju celjske dvojezične gimnazije, bodo mnogi kmalu jeli misliti, da jej na vse stvari ni dosti ležeče, temveč krščanstvo služi vodjem te stranke le v njih osebne namene. V korist stranke same je torej, da popusti pot, po kateri sedaj hodi.

Pri glasovanju bil je odklonjen Hofmanov predlog s 141 proti 108 glasovom. Več liberalcev se je odtegnilo glasovanju. Omeniti je mej drugim, da tudi poslanca kranjskega veleposvestva grof Auersperg in baron Schwegel nista glasovala z nemškimi prenapetneži in sta rajši ostavila dvorano. Za to, da se dovoli proračun s celjsko postavko vred so pa glasovali Poljaki, Čehi, nemški konservativci in Dipaulijeva skupina, Rusini, Hrvatje in Slovenci. Tukaj mi Slovenci vidimo svoje prijatelje. Potrebno je, da si jih zapomnimo in potem vravnomo svojo politiko. Posebno je nam poudarjati, da je Dipaulijeva skupina glasovala za slovensko stvar, ko se je vendar poslednji čas govorilo, da se ta stranka hoče poprijeti bolj nemško-narodne politike.

Ta borba proti dvojezični gimnaziji v Celju, pa nam zopet očitno kaže, kako važen je ta zavod za uk in nas opominja, da moramo ohraniti hvaležnost do tistih mož, ki so ga nam pridobili.

† Dr. Anton Starčević.

Pretekli petek zjutraj je umrl v Zagrebu jeden najznamenitejših hrvatskih mož, dr. Anton Starčević. Če tudi se mi popolnoma ne strinjamo z njegovim delovanjem, pa vendar moramo priznati, da je malo mož, ki bi imeli tak vpliv na narod, kakor ga je imel ravno dr. A. Starčević.

Rojen je bil dr. Anton Starčević dne 23. maja 1823. leta v Žitniku pri Gospiću od prostih kmetijskih starišev. V Klanjcu je hodil v ljudsko šolo. Na tej šoli je bila nemščina učni jezik, kakor tedaj povsod v vojaški granici. Njegov strijc Šime Starčević, kanonik in župnik v Karlobagu, ga je poslal župniku v Smiljanu, Josipu Blatnoviću, naj ga pripravlja za latinske šole. Starčević se je pri župniku tako dobro učil, da je v Zagrebu takoj lahko vstopil v tretji gimnazijski razred. Kakor tedanja hrvatska mladina sploh, bil je Starčević tedaj navdušen Ilirec.

Po dovršenih gimnazijskih študijah je Starčević šel v semenišče v Budimpešto, od koder se je 1848. leta vrnil kot doktor modroslovja v Zagreb. Sklenil, da ne bode duhovnik in se pogajal za mesto profesorja modroslovja in zgodovine na pravni akademiji, ki je bilo izpraznjeno. Če tudi je zato predpisane izpite bil naj-

bolje napravil, vendar dotične službe ni bil dobil. Sedaj je vstopil kot koncipijent v pisarno dr. Šrama, najboljšega tedanjega odvetnika v Zagrebu. Tukaj se je dr. Starčević temeljito seznanil s pravom. Ko se je zopet obnovila županijska ustava na Hrvatskem, je reška županija izvolila Starčevića za višjega beležnika in okraj Grabnik Hreljin ga je pa volil v deželni zbor. Dr. Anton Starčević se je takoj jel potegovati za obnovenje hrvatskega državnega prava. On je spisal slavno spomenico reške županije na cesarja, ki je še dandanes podlaga programu stranke prava. Tedanjim mogočnejšem na Hrvatskem je bilo Starčevićovo delovanje zoprno in sklenili so ga uničiti. Tožili so ga, da narod hujska. Obsojen je bil v trimesečni zapor, na zgubo službe in doktorstva, nadsodišče je pa vendar kazni znižalo na mesec zapora. Leta 1865. je bil voljen v zagrebškem III. okraju v hrvatski deželni zbor. V zboru je zagovarjal samostojnost Hrvatske in upiral se pogodbi z Ogersko. Leta 1870. je bil voljen v pregradskem okraju v deželni zbor. Ko je pa 1871. leta njegov prijatelj Kvaternik v Rakovici vprizoril malo vstajo, so Starčevića zopet zaprli, a so ga izpustili po precej dolgem preiskovalnem zaporu. Ban Rauch je dobro poznal tedanji vpliv Starčevićev in ga je zatorej poskusil zase pridobiti. Ponujal mu je načelnništvo oddelka za bogočastje in pouk. Starčević je to ponudbo odklonil, ako je tudi živel v kaj neugodnih gmotnih razmerah. Od 1873. do 1878. leta je živel pri svojem nečaku dr. Davidu Starčeviću v Jaski. Ko se je osnoval časopis „Sloboda“, kot glasilo stranke prava, je Starčević vstopil v uredništvo tega lista. Starčević je mnogo deloval na časnikarskem polju in si je s svojo odločnostjo in odkritosrčnostjo pridobil spoštovanje vseh. Hvaležni narod mu je sezidal palačo in mu jo z vsem preskrbljeno podaril. Od 15. julija je bival v njej. Njegovi poslednji meseci niso bili veseli. Ne le, da je bolehal, temveč žalil ga je močno razpor v njegovi stranki, ki preti uničiti plod njegovega političnega delovanja. Program njegovega političnega delovanja je bil obnovenje samostojne hrvatske države, ki bi ne bila nič podrejena Ogerski ali kaki drugi državi, a bi bila z drugimi avstrijskimi deželami združena, le po osebi vladarjevi. Tudi Slovence je hotel Starčević priklopiti tej državi.

Bil je Hrvat z dušo in telesom, in kot tak hud nasprotnik Srbov, nas Slovence je pa poznal le kot planinske Hrvate. Naj se njegovo delovanje tolmači kakor koli, to se mu mora priznati, da je bil čist, nesebičen značaj, kakoršni se redko kedaj dobe v sedanjem kruhoborskem času.

Celjske novice.

(„Spodnještajerski jubilejski zaklad“.) Namestništvo v Gradcu je z odlokom od 16. februarja 1896, št. 2601, dovolilo nabiranje darov za

Mej tem je oni velikan prišel do hriba, kjer je sedela Sumnja. To je bilo ob vznožju neke planine. Gori na vrhu dvigal se je stolp Resnice. Krog hiše, v koji je stanovala Sumnja, bilo je veliko močvirje. V tem močvirju utonili so že mnogi, ki so hoteli priti do Resnice. Boj je posekal celo hosto, pometal jo v močvirje ter korčil s suho nogo v hišo Sumnje.

„Stoj!“ krikne Sumnja, „brez borenja se ne pride tu sem!“

„Velja“, — pritrdi ji Boj — „baš zato sem tudi prišel, da se s tabo poskusim!“

Tako sta se borila leto in dan. Ko je nastopila zima, ljuta kot sablja, borila sta se na ledu. Mej tem je prišlo po malem tudi poletje, a divja borilca še nista opešala. Vsled silnega borenja se je jela pogreževati hosta pod nogami. Takrat odjenja Sumnja in reče: Idi torej, ali ne bode ti v srečo!“ —

„Saj niti ne iščem sreče“ — odvrne Boj — „jaz hočem čisto Resnico!“ To rekši jame plezati ob goro.

Toda čim višje se je popel velikan, tem višje je rasla tudi gora. Z veliko težkočo vzpenjal se je od pečine do pečine; pod nogami pa so mu zijali propadi: glej, sedaj ga bodo pogoltili! Često se je prijel z roko kake skale, ali kot

steklo se je zdrobila in se zvalila bobneč v globočino. Zdaj in zdaj se je zablistalo zgoraj na vršacu; to je bila najbrže ona kristalna palača.

Po strašnem naporu je prišel orjak na neko ravnino. Visoka drevesa so rasla naokoli. Zrak je bil poln dišav, poln ptičjega petja, žuborenja potokov, na vrhu samem pa je svetilo nekaj kot žarko sonce. To so bili oni kristalni gradovi, v kojih je carovala Resnica.

Na stotine svetil je pošiljalo v te dvore bliščeče svoje žarke, ti pa so z žarnim vilinskim bleskom padali zopet v oko. Iz stolpa so se dvigali kot ostri zobci stolpiči v čist vzduh in se videli kot led, na kojega še ni pal sneg. Bilo je, kakor da bi samo ono svetilo plamtelo z lastno močjo in posebno živostjo, da bi izviralo iz onega stolpa, a ne od solnce, koje je sijalo za gradom.

Boj si je baš prikrlil radi prevelikega bleska z roko oči, kar zapazi nekaj najdivnejšega, kar se je kedaj videlo, odkar so spregledale človeške oči.

Divna mladenka, zavita samo v rodno zlato svoje vlasje, stopila je iz grada. Preko ramen si je bila vrgla ogromni zeleni list, kopajoč se tako v zlatem in zelenem svitu. V stegnjeni roki je

držala vrč iz samega topaza. V njem so se odsevali tako gozdno cvetje in lastna njena postava. Boj jo strmé zre, kako prestavlja lahke nožice po mahovini in kako tiho korači brez vsakojakega sledu. Pobešenih oči se je približala mladenka viru. Takrat je pristopil velikan in rekel, kolikor mogoče prijazno; „Daj mi piti, poginem od žeje!“

Začudena je povzdignila očesi in zrla dolgo v silnega, mrklega orjaka, a njemu je bilo, gledaje v ona modra bistra očesa, kot bi gledal v deveta nebesa. Ob tem pogledu je pozabil vse muke in napore, da tudi na smoter, za katerega je vse to trpel.

„Si-li ti Resnica, da te molim kot boginjo?“ Krasna deva mu je odgovorila: „Moja mati zove se Resnica, a jaz sem Nedolžnost. Želiš ti k materi?“

„Da . . . ali ne, ne! Ostal bodem pri tebi, zakaj ti si lepša od najlepše!“ „Ali sem lepa?“ je vprašala devotka začudena. „Glej, to mi pa mati nikoli ne reče! Toda tudi ti si lep in krasno je tvoje lice, zato pa bodeš tudi pil iz mojega vrčiča!“

Ko je velikan srknil prvi požirek, rodila se mu je ljubav. Obvladala ga je jedna jedina misel, da si pridobi Nedolžnost. „Pridi sem, ti

ustanovitev spodnještajerskega jubilejskega za klada, v spomin 25 letnice vladanja našega presvitlega cesarja. Opozarjamo na oklic, katerega prinaša današnja „Domovina“ na prvem mestu, ter se obračamo na vse prijatelje slovenske učeče se mladine s prošnjo, naj v svojih krogih nabirajo prispevkov za ta fond. Posebno pa se še prosijo načelstva slov. posojilnic naj se tega fonda ob priliki računskih sklepov spomnijo z namenu primernim doneskom.

(Gospodarstvo celjskih mestnih očetov) začelo je slednjič presedati celo političnim oblastvom, ktere so jim bile dosedaj vedno naklonjene. Graška „Morgenpost“, ktera izhaja kot priloga uradnega lista „Grazer Zeitung“ in ktere vsebina se tedaj mora smatrati vsaj za na pol uradno, prinesla je zadnjo nedeljo jako oestro pisan članek, proti postopanju mestnega sveta, glede odpravljanja fekalij (gnoja iz stranišč) iz mesta. To odpravljanje vršilo se je, tako piše omenjeni list, v zadnjih letih nemarnejše nego v zadnji hribovski vasi. Akoravno je celjski mestni svet izbral poseben odbor, ki naj bi se brigal za to zadevo, se vendar ista ves čas ni pomaknila niti za korak naprej, tako, da se še sedaj čisto nič ne ve kedaj bode ta zadeva urejena. Na dnevnem redu zadnje seje mestnega sveta bilo je sicer tudi poročilo tega odbora, v splošno začudenje pa je načelnik istega samo na kratko izjavil, da se bode v tej zadevi kmalo enkrat vršila komisija od strani okrajnega glavarstva. Kako je mogel načelnik kaj takega izjaviti, ne moremo razumeti, kajti, dosedaj se, kakor vemo čisto za gotovo, na okrajno glavarstvo ni vložila niti prošnja za kak lokalni ogled v tej zadevi, in tudi odbor sam še prav nič ne ve, kako bi se odpravile tolikokrat grajane nepravilnosti. Da tudi občinstvo izve, kako stvar stoji, hočemo vso to zadevo nekoliko pojasniti. Dosedaj je bilo spravljanje gnoja iz mesta izročeno A. Jorasu, kteremu so se bili v svojem času dala tudi nekaka navodila, kako mora postopati. Občina celjska, pa se ni mnogo brigala za to, se li Joras ravna po teh navodilih ali ne, ter je tako Joras mogel voziti gnoj na najbližnje njive in travnike, kakor se mu je ljubilo, ali pa ga spravljati v odprte jame v Gaberji. Slednjič je Joras začel svoje sodove izlivati celo v neposredni bližini mestnega parka. Takrat je občinski zastop začel protestovati in zahtevati, da se mu pomaga, namesto da bi stvar uredil sam, kakor jo je sam zavozil. Slednjič je bilo okrajno glavarstvo meseca avgusta leta 1890. prisiljeno prepovedati izvažanje stranišnega gnoja v občino okolično Celjo. Sedaj so pa bili na magistratu vsi prepadeni. Vsled nujnih prošenj, dovolilo se jim je, da se sme začasno gnoj skladati na nekih parcelah posestnika Hansa Jeschovnika v Medlogu. Od tedaj se v tej zadevi zopet nič več ni storilo. Ker se je pri komisijalnem ogledu pokazalo, da so skoro vsi sosedje proti temu, da bi se tam gnoj skladal, je Hans Jeschovnik umaknil

svojo ponudbo. Sedaj stvar zopet počiva in odbor sam nič ne ve kaj bi se storilo. Taka pisava poluradnega lista proti celjskemu mestnemu zastopu je jako značilna. Mi smo že večkrat ktero povedali o tem, kako izvanredno slabo se gospodari in kako malo se res deluje na celjskem magistratu. Počasi prihajajo tudi uradni krogi do tega spoznanja. Seveda, ako imajo celjski mestni očetje s protesti proti slovenski gimnaziji, toliko opraviti in dela s „Studentenheimom“ in s svojo nemško hišo, ne preostaje jim časa, da bi poskrbeli za stvari, ktere je treba urediti. Žalostno gospodarstvo, ki bo odprlo prej ali slej oči ne le meščanom, temveč tudi oblastvom, ker s tem da zabavljajo proti Slovincem še ni vse storjeno.

(Naše nemško gledališče.) Pretekli teden (v četrtek) privoščili so si naši gledališčni igralci in pa nek „Liederkrantz“ na koncu igre malo nemško-nacijonalno hujskanje. Iz polnih svojih lačnih grl zapeli so „Die Wacht am Rhein“. Dijaki našuntani in pa klakerji, ki pripadajo polulicnjakom, ploskajo z vneto, kakoršne igralci sicer pri svojih nastopih niso vajeni. Na sedežu svojem sedel je tudi baje c. kr. vladni koncipist pl. gosp. A. Pichler. Ta sicer ni ploskal, a neko ljubeznjivo smehljanje igralo mu je okoli ust. S tem pa nočemo reči, da mu je morda hujskanje ugajalo, ker se mož tudi drugače vedno malo na smeh drži. A to mnenje morda smemo izreči, da bi gospod c. kr. koncipist vsaj tokrat svoj prijazni obraz moral nekoliko nagubančiti in malo, čisto malo strupeno pogledati tja na deske, ki navadno pomenijo svet in ne Alzacije. Mož tega ni storil. Zato ga bo pa menda ali ga je že gospod c. kr. glavar dr. P. Wagner, ki vedno hude poglede pošilja v lep svet, pred se poklical in mu pojasnil avstrijsko stališče. Če se pa tudi to ni storilo, potem se moramo naravnost do gospoda glavarja obrniti in ga prav ponižno vprašati: 1.) ali mu je bilo naznanjeno, da se bo „Die Wacht am Rhein“ pela, in če mu je bilo to znano, kakšni nagibi so ga napotili, da tega protiaustrijskega hujskanja ni preprečil; 2.) ako mu pa pesem ni bila naznanjena, ga vprašamo, mu je li pl. g. Pichler o njej poročal in kaj je ali vsaj bo proti gledališčnemu osobju ukrenil? Kakšen primeren ukrep smemo tem bolj pričakovati, ker je še le pred kratkim nek drugi gospodu glavarju podložni uradnik, neko enako nemško-nacijonalno hujskanje preprečil. Sicer pa bodemo, da nam v prihodnje ne bode treba o enakih prav malo umetnostnih slučajih poročati, vprašali tudi na višjem mestu, kaj da tam mislijo o navedeni v Avstriji prepovedani pesmi. — Naše somišljenike pa opozarjamo, da se ogibljejo nemškega gledališča, kakor gobovca. Celjsko nemško gledališče komaj životari in to največ s pomočjo Slovencev. Če mu Slovenci ne prihajajo notri, bodo kmalo izginili iz mesta Celja oni sumljivi obrazi, ki so bolj podobni mrličem in bolnikom, kakor navadnim ljudem

in ki delajo le strah človeku, da ono kar imajo na sebi in mi imenujemo obleko in obutev, ne bi padlo na cesti raz njih ter imelo ljudstvo pred sabo Adamovca, ki bi iskal figovega peresa v pokritje svojih grešnih kostij in kože, ker mesa itak ni. Hujskači in žaljivci ne zaslužijo podpore in najmanj taki privandrani lačenpergarji.

(Za „Studentenheim“) iščejo že voditelja. Obetajo si, da bode ta zavod „Musteranstalt deutscher Erziehung“. Mož pa, ki bode vzgojevališče vodil, imel bo dijake tako odgojevali, da bodo na duhu in srcu pravi nemški možje, ki bodo vredni in sposobni braniti obnevarjeni nemški „Vorposten“. Kaj pa k temu ravnatelj Končnik reče, ki je baje šolnik in nič drugega ko šolnik? Ali bo odobral tako visokonemško odgojo, kakor je odobral in podpiral Windbichlerjevo? — Sicer pa ta stvar še ni tako nujna. Do „Studentenheima“ je še dolga pot; saj ni potrebnega denarja.

(Tudi pomenljivo.) Pruske knjigarne bode mislil imeti pred seboj, kdor gre čez Glavni trg ali pa po Rotovski ulici in vidi v izložnih oknih izložene razne slike in podobe. Avstrijskega ni nič, vse je prusko. Nemški cesar, Bismarck, Moltke in drugi taki Germani ti morajo žaliti oko, našega cesarja n. pr. pa zastonj išče. K večjemu ti je privoščeno, videti cesarja Jožefa II. V takih izložbah tiči gotovi namen. Občinstvo, posebno mladina, naj se navadi na take podobe, da se mu prusoljubje vsadi v srce, avstrijsko mišljenje pa zaduši. Tako delajo naši renegati in Nemci v vsem proti domoljubju, potem se pa še repenčijo proti državi udanim Slovincem.

(Nemška ošabnost.) Nemci hočejo z vso silo v Avstriji imeti prvenstvo, gospodstvo nad Slovani. Te dni interpeliral je celjski poslanec dr. Foregger ministra Gleispacha, zakaj da je slednji, pri razpisu mesta dvornega svetnika pri najvišjem sodišču zahteval, kot pogoj znanje slovenskega jezika. To je preziranje nemških sodnikov, pravi dr. Foregger. No, mi na to kar dr. Foregger blebete, ne bodemo odgovarjali, ker je presmešno. Opomnimo le to, da se Nemci posebno v Celji, branijo priučiti se slovenskemu jeziku, češ: sram bi me bilo, da bi se to „gmajn špraho“ učil. Če pa potem, ko iščejo službe, ne morejo dokazati znanja slovenskega jezika, kričijo na vsa usta, kaka velika krivica se jim godi. Ali si niste sami krivi, če takih služb ne dobite? Tega pa nikar ne mislite, da bi mi dopustili, da bi se naš jezik vam na ljubo pri katerem koli uradu preziral. Četudi ste bolj trdnobučni, kakor Slovenci, vam vendar ne bode škodovalo znati poleg nemškega še kak drug jezik.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe v lavant. škofiji.) Župnijo Sv. Jernej pri Konjicah dobil je č. gosp. Josip Valenčak, dosedaj župnik v Pernicah. (Občinska volitev) vršila se je v Svetini, dne 16. svečana t. l. v najlepšem redu; izvoljeni

nebeško dete, da se poigrava. Jaz ti znam celo nove igre, tudi ti se jih bodeš naučila na bujni, lepi livadiči!“

In napravil ji je žogo iz cvetlic, jo vrgel in gledal, s kolikim veseljem jo je Nedolžnost lovila. Nakrat si namislil, da bi se lovila. Boj si takoj ovije oči z listjem pa tiplje z rokami po zraku okrog, da jo konečno vjame. Malo po malem in Nedolžnost se je toli ohrabrila, da je Boja objela z nežnimi ročicami. Boj se je potajil ter se navidezno ni mogel niti premakniti več. Pal je v travo, a deva ga je posula s cvetjem in travo. Ko je pa vsega pokrila, dvigne se nakrat velikan, objame jo s silnimi rokami in zbeži z njo v gozd.

„Mati, mati!“ čul se je krik preplašene mladenke.

V istem hipu je zapadlo solnce, a moč je zavila vse v svoj črni plašč.

Resnica je sedela v kristalnem stolpu in čakala na hčerko. Čudno se ji je zdelo, kje drago dete toli dolgo ostaja. . . .

Strah za rodno dete skali jej za hip pogled, koji je sicer povsodi prodiral. Ona je to čutila, pa je potegnila z roko preko oči. Videla je, kako zapada solnce, — pa tudi ni bila slepa. Ko ji je obsijal mesec dvorove, začula je ona

krik: „Mati, mati!“ V istem hipu je počila kristalna palača s strašnim šumom od krova pa doli do temelja.

Resnico je oblila bledost — bledša nego mesečina, koja se je vprla ji v lice. Ona je po hitela niz goro.

Glej, tam se iskri vrelec v mesečini, leži vrč iz topaza. Glej, čuti se tudi vonjava pohenih cvetlic! Jadna mati sprašuje Noč o detetu svojem. Vse rožice spuste se v jok in vpogibajo tužno glavice proti gozdu. Nakrat je bila livada polna njihovih solzic.

Resnica ide po sledu v goščavo, kjer se je mesec igral s senom. Šla je, šla, dokler ni začula jok in videla, da kleči pred njo njena hčerka in proži roke nji nasproti. Vse je tiho, vse molči, celo noč si ne upa dihati. Ali oči Resnice so vzplamtele in z jednim edinim pogledom popalile vse lasi hčerke svoje, a z drugim so oslepile Boja, koji je kakor otrpel gledal. Velikan je čutil, kako mu je vdarila bolest v vse žile. Prijel se je za oči, omahnil in splezal na neko drevo. Hotel je, da vidi . . . saj je vedel, da nekje ondi kleči Nedolžnost v mesečini, ali bil je — slep, popolnem slep in ni jedn žarek svetlobe ne bode mu več osvetljeval temne noči.

Resnica pa je spregovorila z globokim drh tajočim glasom: „Dete moje, odvzeto si mi na veke!“ Tam gori pa ni več prostora za te! O zakaj me nisi slušala! Jaz sem te čuvala pred vsakim tujcem: ti nisi smela z nikomur govoriti, nikomur ne odgovarjati. — Evo ti moje ogrinjalo, ob vznjožju hriba pa bodeš našla pribežališče.“

Obrnila se je in odšla. Vzdihi nje zavijó se v krone dreves in dorastó do nevihte koja je rjula kakor brezkončna šiba okrog sveta.

Boj se je spustil raz goro in tulil od muke in obupa. Od istega časa postal je še ljutejši in nasilnejši, ker bil je slep, — a vendar se potika po svetu, kakor brez zavesti.

Siromašna Nedolžnost je pokrila trepetajoča ledja z ogrinjalom in šla lahkono v dolino. Vse nožice si je ranila ob trdem kamenju in prelivala gorke solzice brez prestanka. Še komaj pred dvema urama je bila najlepši cvet, a sedaj — kako je ostudna! Tako je prišla mej ljudi. Jela je trkati na njih vrata; dobila je tu in tam po kakošen novc, ali več, mnogo več pa psovk, nego li miloščine! Naposled pride tja, kjer je živela Sumnja. Neke burne noči je prešla z lahko nogo ono močvirje, ne vedoč, da zeva pod njo blede smrt.

so bili večinoma vsi dosednji občinski odborniki in sicer v II. razredu: gg. Klinar Andrej, Zupanc Jurij, Rozman Martin, Rozman Andrej, Rozman Blaž in Mlaker Jakob; namestnikom: Kolšek Franc, Zorko Anton in Herzog Jernej. V I. razredu pa odbornikom: Ulaga Anton, Lokošek Martin, Fabjan Martin, Vrečer Peter, Borovšak Martin in Novak Jurij in namestnikom: Lešek Gregor, Zajc Janez in Krisanšek Janez. V nedeljo dne 1. marca izvolili so si županom g. Martina Rozmana sedaj že četrtočkrat in svetovalecem gg. Jakoba Mlakarja in Andr. Klinarja.

(**Sv. birma in kanonično obiskovanje**) bode letos v teh-le dekanijah: Kozje, Jarenina, Marenberg in Rogatec.

(**Obrotna zadruga v Žalci**) zborovala je v nedeljo dne 1. t. m. Med drugim bil je predsednikom izvoljen Franc Šuštarčič; namestnikom njegovim pa Fran Pikel.

(**Častno občanstvo**) podelil je trg Braslovče g. Janez Hausenbihlerju. Dne 2. t. m. izročilo je posebno odposlanstvo g. slavljenca diplomu z lepim nagovorom, povdarjajoč njegove zasluge za Savinjsko dolino.

(**Sadjerejsko prednašanje**). Društvo „Kmetovalec“ v Gotovljah uljudno naznanja, da bode v nedeljo dne 8. marca t. l. točno ob 3. uri popoldne v prostorih g. Iv. Kopriva v Gotovljah, slavnoznani sadjerejec in učitelj g. Fr. Praprotnik prednašal o sadjereji. Ker se ne bodo posebna vabila razpošiljala in ker je umno sadjarstvo neovrgljivo velevažna panoga kmetijstva; toraj tudi prednašanje o njem zanimanja in poduka vredno; vabimo vse p. n. prijatelje sadjereje tem potom k mnogobrojni vdeležbi.

(**V Št. Pavlu v Sav. dolini**) predaval je preteklo nedeljo 1. t. m. znani strokovnjak sadjarstva g. nadučitelj Fran Praprotnik o sadjereji, čiščenju sadnih dreves in kako je ravnati z mladimi sadnimi drevesci. Predavanja udeležilo se je nad 200 kmetov in sadjerejcev. Celjski okrajni zastop je res s tem, da je omogočil taka predavanja, storil veliko zaslugo nam kmetom in vsakomur, kdor ima srce za sadjerejo in lepo našo domovino. Korist takih predavanj se bode pokazala v kratkem in hvaležnost naša tudi ne izostane.

(**Iz Zabukovja**) nam poročajo o volitvi v občinski zastop, vršivše se v Št. Lenartu nad Laškim. V tretjem in drugem razredu zmagala je narodna stranka, v prvem pa so mogli volitev odložiti, ker so delali nemškutarji zgago. Posebno neskorno in razžaljivo obnašal se je nekdanji planinski čevljar Jože Pungeršek, ki je postal pri nas kramar in bi rad zlezal na županski stol. Pa mu bomo že dali vetra. Drugi hujskač in rogovilež je pa Anton Požun po domače „tajč“. Požun. Temu bode treba tudi pravo zagosti, da ga podučimo, kako grdo je biti Juda-Iškarijot.

(**Iz Solčave**). Nobeden od nas kaj ne poroča cenjeni „Domovini“. Pa kaj prida novega pa tudi ni. Snega letos ni toliko kakor lani in vreme

smo imeli celo zimo lepo, da je bilo moč vedno delati. To pa seveda poslom ni všeč. Vedno ti godrnajo in gospodar je v resnici mučenik. Ta ima plačo premalo, temu delo ne diši, drugi bi rad hodil na lov in igral gospoda; kmet mu pa kupuj obleko in obutev. Čudni so v resnici postali posli. Pred časom smo šli v nedeljo k božji službi, potem pa smo doma posedli za mizo in ta ali oni nam je kaj čital iz dobrih knjig. Zdaj vsega tega ni. V cerkev navadno le pokuka pa gre v gostilnico na „jeruš“ in palit tobak; božja beseda mu je zoprna. Radi tega tudi taka nezadovoljnost. Pač treba bi bilo skrbeti, da bi vsaj med božjo službo bile gostilne zaprte. Toliko za danes, drugič več.

(**Cesta iz Solčave v Logarjevo dolino**). Deželni zbor štajerski je, peticijo planinskih društev in občin rešil s tem, da je naročil deželnemu odboru, naj vso stvar preišče in potem ob prihodnjem zborovanju poroča. Omeniti je še, da je celjska sekcija „Nem. in avstr. plan. društva“ agitovala proti zgradbi omenjene ceste samo iz golega sovraštva proti „Savinjski podružnici“, oziroma „Slov. plan. društvu“.

(**V Solčavo**) priklatil se je dne 20. m. m. potepuh in hudodelec cigan Lojze Breščak. Za njim prihitel je orožnik iz Kamnika. Zbral je brzo nekaj odločnih fantov iz vasi in jo mahnil z njimi za ciganom proti koroški meji. Dohiteli so ga pri Železni Kapli, kjer se je zelo obotavljal, pa naši vrli močni fantje so ga ukrotili in izročili žandarju.

(**Sad nemške šole**). Prijatelj nam pošilja pismo, da se prepričamo, kako blagodejno upliva nemška šola v naših krajih. To pismo priobčamo, da se cenjeni bralci „Domovine“ uverijo, zakaj se toliko potegujemo za šole v maternem jeziku. „Werter Her Grezel Rupert in Sleinic. Do send ich ihnen 3 shtik hüte mid die knehte wie mir die kneht sagt hat so send ich ihnen 2 shtik lode hüte pr. shtik 2 Gl. einen ober feinen leichten somer hut farbe tropgrau der kost 2 Gl. 30 kr. die hüte gib ihnen vorzugspreis ich dank mir vir die auftrage mid hochachtung Franz Florian“. Človeka res obide mraz, čitavši take izrodke jezika. Narodna šola bi nikdar ne mogla doseči take topalosti. To pismo naj bode v svarilen izgled vsem onim zaslepljenjem med nami, ki še verujejo, da je nemška šola uspešna in tudi v dokaz, kam pridemo, če nam bodo tuji in sovražniki vravnavali naše šole in poduk.

(**Posojilnica v Trbovljah**), registrovana druga z neomejenim poroštvom, sklicuje svoj redni zbor v posojilnični pisarni dne 12. sušča t. l. ob 10. uri predpoldan, s sledečim vspešnim: 1. Poročilo načelstva in potrjenje letnega računa. 2. Volitev načelstva in nadzornikov. 3. Predlogi in nasveti.

(**Potres**) čutili so v Ormoži dne 1. t. m. po noči ob 2. uri. Sunek bil je precej močan, tako,

njale so se njene lepe oblike in oči; včasih so bile črne, včasih zelene. A Nedorčnost je čutila, kako jej sesa krv iz srca — in izdihnila je tako, nagnivši z lahkim vzdihom lepo glavico.

Sumnja jo je spustila v mirno močvirje, močvirje pa je razlilo čez njo svoje črne valove.

Sumnja se zagleda v dete in krične: „A kaj bodem s tabo, čarovniče strupeno!? Živi; svet je baš zrel za te, živi in maščuj mater!“ In s temi besedami je vrgla Sumnja dete v močvirje, a ono se je zvilo kakor jegulja čez in se pomešalo mej ljudi, da povzroči gorjé, kolikor le more!

Se ve dete se je spravilo sosomebno na Boja. Ono ga še dandanes zajeda in draži, kjer koli ga najde. Boj bi mu rad zavil vrat, ne vedoč, da je to njegovo dete, njegova rodna hčerka. Toda hčerka izvije se mu vselej iz pod rok in se mu le roga.

Svet se je vedno divil njenim čarom. On pada pred njo na kolena in jo obožava kakor boginjo.

A ta boginja je, je — Laž! ...

da je zbudil ljudi iz spanja, vendar bobnenja in šumenja ni bilo čuti.

(**Vabilo**) k občnemu zboru ormoške ženske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda, ki bode dne 8. sušča 1896, ob 3. uri popoldne v ormoški čitalnici. Po občnem zboru se bode na družbin korist in sicer ob 6. uri zvečer predstavljala igra: „Županova Micika“. Po igri petje, deklaracija in prosta zabava. Vstopnina k igri za osebo: sedež 40 kr., stojišče 20 kr. Preplačila se hvaležno sprejmejo. K mnogobrojni vdeležbi vabi odbor.

(**Iz Gorenje Radgone**) 22. februarja 1896. (Volitve v okrajni zastop). Zopet smo propali za tri leta in Bračko bode še nekaj časa komandiral in prebračeval svoje kozolce. Odločilne za naš okrajni zastop so volitve občin. Te volijo izmed 31 zastopnikov 19. Vse občine imajo 48 glasov. Čuditi se mora človek, ki naših razmer ne pozna, kako je mogoče, da vlada taka stranka, kakor je Bračkova. Vse občine razen gorenjeradgonske so čisto slovenske in povsodi skoro je na čelu kakšen privrženec Bračkov. Tako je prišlo, da je izmed 48 glasov ostalo samo 19 naših, ostali so pripadli Bračkovcem. Volitev se je vršila v znani nasprotni gostilni Kirbusovi. Naših je prišlo na volišče 26. V zadnjem trenutku pa se je dalo preslepiti sedem naših mož, da so prestopili k nasprotnikom. Izdali so nas, kakor store taki, ki ne vejo kaj je mož-beseda. Naj si zapomnijo naši ljudje imena teh ljudi. Ti so: Irgolič in Ploj Matjaž iz Zbigovec, Zorko Franc in Kreft Jože iz Grabonoš, Knez Jurij iz Dragotince, Matjašič Valentin iz Galuška in Tapolnik Anton iz Kralovec. Tudi o Rantaši Ivanu se pripoveduje ta žalostna novica. Toda ostali možje so držali skupaj kakor skale. Čast jim! Boj bil je hud. Pa pokazali so se možake poštenjake in nobena sila bi jih ne pripognila. Možje poštenjaki, držite se trdno, v bodoče nam je zmaga gotova. Vi bote videli, kake sadove bode rodila ta volitev prihodne tri leta. Onim pa, ki so nas sramotno izdali, kličemo:

Erjav kakti Judež bodi,
Naj ga pes za plotom je,
Med Slovence naj ne hodi,
Kdor je prav Slovenec ne.

Pomurski.

(**Akademski podružnica sv. Cirila in Metoda v Gradcu**) priredi „akademijo“ v ponedeljek dne 9. m. m. v puntigamskih prostorih. Začetek točno ob polu 8. uri zvečer.

(**Akad. tehn. društvo „Triglav“ v Gradcu**) imelo bode v soboto dne 7. sušča 1896 ob 8. uri zvečer svoje VII. javno redno zborovanje s sledečim vspešnim: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odbora. 3. Volitev odbora. 4. Slučajnosti. Lokal hotel „Goldenes Ross“. Gosti dobro došli! Za odbor: Josip Tekavčič, t. č. predsednik; Fran Peitler, t. č. tajnik.

Druge slovenske novice.

(**Deželni odbor kranjski**) je poslal v deželni šolski svet Slovence Murnika in nemškutarja dr. Schafferja. To je žalosten plod domačega prepira na Kranjskem, da pride jeden nemčur več v deželni šolski svet. Že dosedaj je v tem zastopu vladal več kakor preveč nemški duh.

(**Kdo bode novi dež. šolski nadzornik kranjski**). Na Kranjskem se razdeli deželnošolsko nadzorstvo tako, da ljudske šole dobe svojega nadzornika. Imenovati se bode moral jeden nov šolski nadzornik. Nekateri krogi bi radi na to mesto spravili deželnega šolskega nadzornika za srednje šole v Trstu Leschanofskega. Tržačani zanj ne marajo, ker laški ne zna. Kako bi ta mož nadzoroval kranjske gimnazije, na katerih je slovenščina obvezni predmet, je neumljivo, ker slovenski tudi nič ne zna. Značilno v Avstriji je že to, da se sploh kaj tacega misliti more. (**Ljubljanska društva**) V Ljubljani je 114 raznovrstnih društev, ki imajo 52.172 društvenikov. Največ udov ima „Družba sv. Cirila in Metoda“, namreč 11.148.

(**Nasledki pretepa**). V ljubljanski bolnici je umrl za zastrupljenjem krvi kurjač v Auerjevi pivarni Josip Brunek. Dne 8. m. m. so v Ribčevi gostilni v ljubljanskem predmestju Kurji vasi neznani pivci napali Auerjevega hlapca Antona Perneta. Jeden je ob Permetovi glavi razbil vrček in je tega steklo priletelo Bruneku na roko,

Kako se torej začudi Sumnja, ko začuje trkanje na vrata! Saj, kdo bi tudi mogel v tej noči priti čez močvirje! Sedaj zapazi neko blede trudno ženo.

„Kdo si ti?“ vpraša jo Sumnja.

„Jaz sem Nedorčnost“.

A Sumnja se nasmeje in reče: „Ne šali se!“ Nedorčnost so obile solze zbog teh besedij. Sumnji se zmračí obraz in reče: „Lepo te je napravil Boj! O sramota, večna sramota! Proklet naj bode on in njegova pot k Resnici! Kako da se Nesreča raduje ne zadavi od veselja!“

Sumnja je sprejela zavrženo Nedorčnost, in jo pridržala pod svojo streho, ali ni ji pripustila tolažbe. Z vsako besedico bi ji bila rada otrovala srce, dokler ji ni naznanila, da bode postala mati.

„Takrat bodem umrla!“ rekla je Nedorčnost. V hipu, ko se je dete ločilo od matere, odskočilo je kot kača in poskakovalo kot divji ogenj preko močvirja.

„Dete moje, pridi vsaj jedenkrat k materi svoji!“ vzdihovala je Nedorčnost. In glej, začutila je, kako jo nekaj žge in peče v prsih, kako ji pije prsi, baš, kakor bi hotelo izpiti vso kri. In dokler je to malo bitje žilo mater, spremi-

ter ga ranilo. Brunek je namreč v tej gostilni mirno pil pri mizi. Roka mu je začela otekati, ter so mu jo v deželni bolnici morali odrezati. To pa že ni več pomagalo. Umril je vsled zastrupljenja krvi. Perne pa leži v bolnici nevarno ranjen.

(Tatvina v Ljubljani.) Dne 3. t. m. je v hotelu pri Maliču v Ljubljani prvemu natakarku Ludoviku Gruberju iz zaprte omare v zimskem salonu nekdo ukradl 70 gld. Tatvine sumljiv je bivši natakark, ki je ta dan izginil iz Ljubljane.

(Porotne sodbe v Ljubljani.) Pri prvi porotni obravnavi 24. m. m. je bil obsojen v petletno ječo F. Jurjevec iz Boršta, ker je s sekuro presekla glavo Janezu Makoniji, ki je imel znanje z njegovo sestro. — Pri drugi obravnavi je bil obsojen v štiriletno ječo Franc Sever iz Črnuč, ker je dne 17. avgusta pri črnuškem mostu režeža Kreča oropal za 80 kr. — Dne 15. m. m. je bil obsojen v osemletno ječo Alojzij Jež iz Gradišča na Vipavskem, ker je dne 19. januarja zaklal fanta Uršiča in Lavrenčiča. — Ravno ta dan bil je obsojen Jernej Wolf iz Loker na Hrvaškem v šestletno ječo zaradi tatvine iz navade. Dne 20. novembra je vlomil v cerkev v Zagorju. Ko ga je dobil cerkvenik, se je izgovarjal, da je prišel le molit v cerkev. Wolf je že zaporu vajen, kajti preživel je že 28 let v raznih ječah. — Dne 26. m. m. bila sta obsojena Miha Pezdir v sedemletno in Miha Brajer v osemletno ječo, ker sta zaklala fanta Dimnika pod oknom neke hiše, kjer je po noči vsoval. Oba obsojenca sta doma iz Bizovika. — Dne 27. m. m. je bil obsojen Gregor Butalič v osemletno ječo, ker je zaklal posestnika Goloba iz Tunjic. Imel je znanje z umorjenčevno ženo in sta se zaradi tega bila sprla. — Pavlina Špendal, dekla dr. Šušteršiča v Ljubljani, je bila ta dan oproščena zatožbe tatvine. — Dne 29. m. m. so bili obsojeni bratje Miha in Alojzi Breznik na smrt in Jože Breznik na dveletno ječo, ker so umorili svojega strijca Franca Pavliča iz Brezavice v brdskem okraju. France Pavlič je bil izročil svoje posestvo svoji sestri Mariji, in izgovoril si je za to „kot“ in odškodnine 1335 gld. Sestra in gori imenovani trije sinovi so pa z njim tako grdo ravnali, da je sklenil pustiti izgovorjeni „kot“ in izterjati izgovorjeno svoto. Večkrat so ga skušali otrovati. Ker pa Breznikova družina ni imela denarja, da bi strijca plačali, so sklenili ga umoriti. Dne 29. septembra je jeden bratov strijca izvabil v gostilno, da ga je opojil, druga dva sta ga počakala, ko se je vračal domu, in ga ubila. — Dne 2. t. m. je bil oproščen kmetijski fant Jernej Fabjan iz Routoveš v škofjeloškem okraju. Tožen je bil umora. Dne 24. novembra je ustrelil Matija Božiča, znanega pretepača. Pri obravnavi se je pokazalo, da se je le branil.

(Banka „Slavija“) sprejme, kakor se nam javlja, v službo spretnega akviziterja za požarni oddelk. Ako kdo čuti sposobnost za to, obrne naj se do generalnega zastopa imenovane banke v Ljubljani.

(Stoletnica.) V nedeljo, dne 1. marca, je bilo sto let, kar se je porodil v Polhovem-Gradcu na Kranjskem, znameniti slovenski skladatelj Gregor Rihar, čegar cerkvene skladbe se še danes jako čislajo. Rihar je bil leta 1829. posvečen v mašnika in bil pozneje zakristan in organist v škofjski cerkvi ljubljanski. O Riharju ima slovenska cerkvena pesem svojega preporoditelja. Zato se ga pa Slovenci vedno s ponosom spominjamo. Njegovi prijatelji nameravajo letošnje poletje vzdati spominsko ploščo v njegovo rojstno hišo v Polhovem-Gradcu.

(Umril je) dne 22. februarja gospod Janez Čibašek, župnik v Št. Vidu nad Cerknico. Rajni je bil rojen 1834. leta. Bil je dober narodnjak in pri domačih in sosednih župljanih jako priljubljen.

(Nezgoda pri prevažanju kamenja.) Dne 22. m. m. je Anton Kralj vozil iz Mengša kamenje za zidanje v Radomlje. Po nesreči je pal z voza, ki mu je šel čez prsi, da je bil takoj mrtev.

(Gorelo je) 17. m. m. v Zelimljah na Kranjskem. Pogoreli sta dve hiši z gospodarskimi poslopji dvema gospodarjema. Škode je kacic 6000 goldinarjev.

(Konjski tat.) Dne 22. m. m. je v Srednji vasi rudniške župnije na Kranjskem neznan tat

ukradel dva konja. Slabšega so dobili v izanški fari.

(Slovensko posojilništvo leta 1895.) Posojilnica v Brežicah je imela lani, v svojem prvem upravnem letu s prometom pri „Narodnem domu“ vred, ki ga upravlja, 196.654 gld. prometa. Pri posojilnici se je izkazalo 508 gld., pri „Narodnem domu“ pa 780 gld. čistega dobička. Rezervni fond ima že 701 gld. — Posojilnica na Dolu pri Hrastniku je imela v svojem drugem upravnem letu 57.825 gld. prometa, 133 gld. čistega dobička in 403 gld. rezervnega zaklada. — Posojilnica (I) za Il. bistriški okraj v Trnovem na Notranjskem je imela 110.824 gld. prometa, 463 gld. upravnega dobička in 165 gld. združnega zaklada. — Posojilnica v Dobropoljah pri Vel. Laščah je imela v svojem prvem letu 89.448 gld. prometa in 240 gld. dobička. Tej posojilnici je dala kranjska hranilnica 1000 gld. brezobrestnega posojila, 150 gld. pa deželni odbor. (To je do zdaj prva in edina podpora, katero je to zastopstvo naklonilo kranjskemu posojilništvu.) „Okrajna posojilnica“ v Krškem je imela v nedeljo, 1. t. m. občni zbor, pri katerem se je račun za leto 1895. potrdil. Podarilo se je učencem-pevcem meščanske šole za obleko in obutev 40 gld., kmetijski podružnici 50 gld. Zbor se je posvetoval o zidanji posojilniške hiše in o pristopu k „Centralni posojilnici.“ — V načelstvo so bili izvoljeni vsi prejšnji odborniki, v nadzorstvo pa dva nova gospoda, namreč: gg. dr. Tom. Romih in Bezljaj.

(Strahovi.) V Šenpetru poleg Novegamesta straši baje že več časa v neki kmečki hiši, katere stanovniki so zbog tega močno razburjeni. To, o čemer je bila obveščena in tudi posredovala ododna čestita duhovščina, pri c. kr. okr. glavarstvu, katero je zadevo preiskalo in poročalo deželni vladi. Enako poročilo došlo je dež. vladi tudi od načelnštva žandarmerijske postaje, glasom katerega v istini ondi straši po noči hlapec — deklo, katerih prvi prenočuje pri tleh, druga pa v I. nadstropji hiše novodobnih strahov.

(Vremenska opazovalnica) v Krškem nam poroča o vremenu meseca februarja: Do zadnjega tedna je bil ta mesec silno lep, z ozirom na zimsko dobo namreč. Imeli smo 7 popolnoma jasnih in dokaj toplih dni, le proti koncu so bili 4 oblačni in mrzli dnevi. Toplomer je kazal 12. febr. največjo toplino (9,2° C ob 1. uri popoldne); najnižja temperatura je le — 6,8° C (3. zjutraj) in poprečna toplina za celi mesec je bila — 0,5°. — Barometer je bil sploh visok, razun zadnjih dni. Najvišje barometersko stanje je bilo 766,3 mm (4. zjutraj). — Padovine ni bilo do 24. nikakoršne, potem je 3 dni snežilo in v treh dneh je padel sneg 26 cm na debelo. Solčni žarki in južni veter so ga pa do 3., oz. 4. marca spravili zelo s pota.

(Ponesrečil se je na železnici) Jernej Umek, kočar v Divači. Dne 26. m. m. je šel ob največji burji domov. Ko je prekorčil železniški tir, približal se mu je vlak, katerega ni slišal ob tuljenju burje. Stroj je vrgel moža kacic 6 metrov v stran. Umek se je hudo pobil, a vendar ni v nevarnosti za življenje.

(To je grozno!) Učno ministerstvo baje namerava za ravnatelja celovškega učiteljskega imenovati moža, ki je duhovnik in rojen Kranjec. Zaradi tega je v nemških listih že velik hrup. Mi seveda ne verjamemo, da bi Gautsch zares mislil kacega Kranjca imenovati za to mesto, posebno ne, da bi dotičnik bil morda še zaveden Slovenec, če tudi bi to ne bilo nič nepostavne.

(Požar na Koroškem.) V Dobu pri Fari na Koroškem je dne 17. m. m. pogorela Forčeva hiša. Dan pozneje je gorelo pri Trnovniku v isti vasi. Poslednjemu posestniku so zgorele tudi tri svinje, 2 kravi in jedno tele. Drugi dan je v ravno tej vasi zopet nekdo hotel zažgati.

(Poneverjenje na pošti) Poštni ekspeditor Walz v Borovljah na Koroškem, je poneveril 250 gld.

(Soška podružnica „Slov. plan. društva“) se je ustanovila 22. t. m. in šteje doslej 37 članov. Velike zasluge za ustanovitev imata gg. sodniški pristav Jeglič in odvetnik dr. Triller. Slava jima!

(Seznam goriških porotnikov.) Po velikem prizadevanju so bili goriški Slovenci toliko dosegli, da so pri okrožnem sodišču v Gorici bile slovenske obravnave. Dolgo to ni bilo mogoče, ker so se skoro sami slovenščine nevešči Italijani jemali za porotnike. Letos je pa sodišče zopet vsprejelo v seznam porotnikov skoro same Italijane, nevešče slovenščine; Slovence večje tudi italijanščine in nemščine, so pa izpustili. Slovenski poslanci bodo morali v tem oziru z vlado jako odločno govoriti.

(Zgoreli ste) dve hiši v Ajčevici na Goriškem dne 22. m. m. Škoda je velika; zavarovan je bil le jeden sam gospodar.

(Krvav pretep v Trstu.) Dne 27. m. m. so se v neki gostilni v Trstu hudo stekli. Jeden pretepačev je zabodel z nožem 24letnega stariarja Dominika Demartinija iz Benedek. Šuri pretepače je policija zaprla.

Druge avstrijske novice.

(Nadvojvoda Albreht Salvator) je umrl dne 27. februarja v Bolzanu na Tirolskem. Pokojnik je bil sin nadvojvode Karola Salvatorja. Porodil se je dne 22. novembra 1871. v Stari Boleslavi na Češkem. Naposled je služil kot konjiški stotnik pri 11. huzarskem polku. Lani je bil vstopil v dunajsko višjo vojno šolo, a je zaradi bolezni moral popustiti študije.

(Za jezikovno enakopravnost.) Minulo soboto je več slovanskih poslancev se bilo sešlo na povabilo slovenskega poslanca dr. Ferjančiča, da so se posvetovali o predlogu, ki naj se stavi v permanentnem odseku za posvetovanje o presnovi civilnopravnega reda, v zavarovanje jezikoslovne ravnopravnosti. Doseglo se je popolno sporazumljenje.

(Hrvatsko-slovenski klub) je izvolil za svojega predsednika dr. Bulata. Klub je sklenil naznaniti klubu katoliške stranke, da hoče z njim gojiti ravno take prijateljske razmere, kakor s konservativnim klubom.

(Novi slovenski poslanec g. Anton Koblar) je naznanil svoj pristop hrvatsko-slovenskemu klubu.

(Slovenščina na Dunaju.) Nedavno je Te-rezijanska akademija na Dunaju slavila svojo stoipetdesetletnico. Učenci so pri tej priložnosti deklamovali pesmi v vseh avstrijskih jezikih. Učenec 1. razreda Odo marki Gozani je jako lepo deklamoval Krsnikovo slovensko pesnico „Avstrija moja“. Slišalo se je burno odobravanje mej odlično gospodo, ko je deček končal.

(Občinske volitve na Dunaju) vrše se te dni. V tretjem volilnem razredu zmagali so z vsemi 46 kandidati protisemitje ali krščanski socialisti. Zmaga je bila še sijajnejša, kakor pri volitvah v septembru, kajti število protisemitskih glasov se je povečalo za kakih 3000. Udeležili so se volitev tudi socialni demokratje, ki pa vzlic velikim obljubam v tretjem razredu niti 1000 glasov niso dobili v vseh volilnih okrajih. V drugem razredu voljenih je ravno toliko, kakor v septembru, 32 protisemitov in 14 liberalcev. Protisemitje imajo zopet večino v mestnem zastopu in gotova je zopetna izvolitev dr. Luegerja za dunajskega župana. V največji zadregi je sicer vlada, ki je bila mestni zbor razpustila, ko je bil dr. Lueger vnovič izvoljen za župana, po tem, ko se je pri izvolitvi bilo odreklo potrjenje. Bil se je tako rekoč boj mej Badenijem in dr. Luegerjem in zmagal je poslednji. Badeni sedaj prav spozna, da je napak ravnal, da je za propadajočo nemško stranko šel v ogenj. Kaj se sedaj zgodi, se ne ve? Liberalci bi radi, da se zbor zopet razpusti, a to bi ne imelo nobenega zmisla, ko je liberalna stranka ob vse zaupanje pri prebivalstvu.

(Volilna reforma.) Odsek za volilno reformo je odklonil vse predloge, s katerimi se je zahtevalo kako pomnoževanje mandatov v novi kuriji. Vlada se je bila izrekla odločno proti pomnoženju mandatov. Posvetovanja v odseku vrše se hitro, ko je ministerski predsednik zapretil, da bo državni zbor razpustil, ako bi se stvar zavlačevala.

(Knjižice banke „Slavije“) bodejo v oči nekatere nemške poslance, ker so v njih grbi nekatere slovanske dežel, tako ilirski grb in pa

grb trojedne kraljevine Hrvatske, Slavonije in Dalmacije. Poslanec baron Moscon je zaradi tega interpeloval ministra notranjih stvari, če hoče to zabraniti. Nad tem se pa ne spodtika Moscon, da se v Trstu še na napisih, ki jih je napravil magistrat, nahaja italijanska peteroglata zvezda. To je pač manj dopustno, kakor grb kake avstrijske kronovine.

(Dvojezične srednje šole). Vladni listi poročajo, da še na Češkem vpeljejo dvojezične srednje šole; to bi bil po njih mnenju začetek spravi mej Čehi in Nemci. Če so res dvojezične srednje šole tako dobro sredstvo za sprave mej narodnostimi, zakaj jih vladna glasila ne priporočajo tudi za Štajersko, Koroško in Primorsko.

(Klaičev sin) bode kandidoval v okraju, katerega je zastopal njegov oče.

(Pogreb dr. Ante Starčevića) bil je velikansk. Prišli so slovanski zastopniki od vseh krajev, ljudstva bilo je pa nebrojno. — Kasneje je imela stranka prava pod vodstvom poslanca Spinčiča razgovor, da bi se združila oba kluba. Seja je bila zelo burna, doseglo pa se ni nič in so šli zastopniki narazen, brez da bi se bili sporazumeli.

(Tisočletnica ogerske države). Madjari so hoteli tisočletnico ogerske države v to porabiti, da mestu pokažejo, da je Budimpešta v vsem popolnoma enakoveljavna z Dunajem. Hoteli so, da bi cesar povabil na razstavo v Budimpešto tuje vladarje, kakor jih je bil 1873. leta na dunajsko razstavo. Vlada je pa to jim odrekla. Ravno tako cesar neče izpolniti želje Madjarov, da bi tedaj prišel k slavnostnim sejama v zbornico poslancev in ogersko zbornico. Poslanci in velikaši se bodo morali že potruditi v budimski kraljevi dvorec. Najhujše pa je Madjarom, da se ne dovoli, da bi se teh slavnostij udeleževala tudi vojaščina.

(Volitve na Dunaji.) V prvem razredu dobili so antisemitje osemnajst mandatov. Vsega vkupe imajo sedaj 96 glasov.

Ogled po širnem svetu.

(Pruska krivica.) V pruskem deželnem zboru so pri razpravi o proračunu bogočastja zahtevali Poljaki, da se vpelje v poljskem delu države na ljudskih in srednjih šolah pouk poljščine. Učni minister je pa odgovoril, da vlada v to ne privoli, ker sicer bi bila odprta pot popoljševanju. To je pa popolnoma jasen izgovor, kajti Poljaki zahtevajo poljski pouk le za poljske otroke. Seveda minister se boji, da bi pomembneje tako hitro ne napredovalo, ako se vpelje v šole pouk poljščine.

(Francoski predsednik republike) je te dni potoval po južnem Francoskem. V Lyonu je bil jako slavno vsprejet. Govoril je z mnogimi ljudmi in je v vseh govorih dajal razumeti, da se on vjema z vladno socialistično politiko. Anarhisti nameravali so porabiti to potovanje, da ga umore. Policija je v Valenceu prišla štiri moše, ki so nameravali potovati v Lyon. Pri njih je našla bodalo, nož in predsednikovo sliko.

(Italijanski poraz v Afriki.) Po poročilih iz Masave so Abesinci hudo naklestili italijanske čete v Afriki. General Baratieri moral je popustiti svoje postojanke sovražniku. Abesinci niso čakali, da pridejo Italijanom podkrepitja v Afriko, temveč so kar naklestili Italijane. Trije generali se pogrešajo, moštva pobitega je na tisoče. Strelivo in topove zgubili so Lahi.

(Slovenci v Ameriki) nameravajo kupiti v Kaliforniji veliko posestvo. To posestvo, ki bode veljalo 75000 dolarjev, ima vsa potrebna poslopja in kmetijsko orodje. Na njem je 225 prašičev, 28 konj, 6 oslov in 1250 goved. Slovenci so se zbrali v veliko delniško društvo, da zbero denar.

Dopisi.

Iz laškega okraja. Gledite slovenski možje nemškutarjem na prste. „Domovina“ štev. 23. od 15. avgusta 1894, je kaj lépo opisala šolskega vodja pri Sv. Jederti nad Laškim, g. Šeligo, ter pristavila opomin: „Prebivalstvo pri Sv. Jederti pa opozarjamo, naj temu svojemu nemškutarskemu ježu nikoli in nikjer nezaupa, ne v šoli ne zunaj šole, temuč naj mu strogo gleda na prste“. Res potrebno bi to bilo, silno potrebno; kažejo to potrebo sledeči dogodki: Lani, kakor

se je zvedelo, predlagal je pri neki seji krajn. šol. sveta pri Sv. Jederti g. Simončič, naj bi se na tej šoli otroci potem, kadar dopolnijo 10. leto svoje starosti, učili čisto nemški, to pa zato, da bi ne trčili dragega časa v šoli; ker v šolo morajo hoditi in v njej posedati do dopolnjenega 14. leta, ne učijo se pa pri g. Šeligo-tu v tej dobi čisto nič več; le to, kar so se že od 6. do 10. leta naučili, morajo zmiraj ponavljati; to on — g. Simončič — dobro ve iz skušnje svoje hčerke, ki je 10. leto dopolnila in hodi k g. Šeligotu v šolo. — Predlog bil je z enim glasom ovržen. Pa kaj stori g. Šeligo?! Kakor jež na bode sveži sad na svoje bodeče ščetine, ter ga nese v svoj ježov brlog, tako je nasadil Šeligo eden predlogu nasprotni glas na svoje nemčursko pero in napravil je iz zavrnjenega predloga sprejeti sklep krajn. šol. sveta, ter ta neresnični sklep dal obesiti na zloglasni zvon graške tetke „Tagespost“. Vrh tega je še skoval na podlagi tega neresničnega sklepa prošnjo na vis. ces. kr. deželni šolski svet, naj bi ta več nemškega poučevanja na tej šoli zaukazal. Pregovoril je tudi načelnika, da je to prošnjo podpisal. Za Boga! kje ste pa možje slovenski, slovenske Št. Jederti, ki je na lepem glasu, da razobešajo njeni prebivalci slovenske zastave na maje in kozolce? kje ste, da nobeden temu početju ne ugovarja? Jeli sta tudi vidva g. župnik in g. Šoter, ki sta uda tega kraj. šol. sveta, kopnila v nemčurski koš? Vidva saj bi imela gledati na prste g. Šeligotu po goraj navedenem opominu. Se Vama ne smili saj resnica, ki se pri tem gospodu tako nevsmiljeno gazi v nemčursko blato? — Še drugo: G. Šeligo je že nad leto in dan brez podučiteljske moči. Ravno o svečnici 1. 1895 „všla“ mu je, kakor je „Domovina“ svoječasno poročala, gospica Friderika Zwirn. Bila je gospica jako zmožna učna moč, otrokom in starišem jako priljubljena. Takoj pri odhodu gospice imelo je prebivalstvo pri Sv. Jederti, kakor se je zvedelo, svojo sodbo, da je g. učiteljica zato „všla“, ker Šeligotove „komande“ ni več prenašati mogla. Vedelo in videlo je namreč prebivalstvo, kako je g. Šeligo proti njej postopal. Glas o tem pobegu in neprijazni glas o Šeligotovi „komandi“ podučiteljem svojim nasproti, razširil se je ne le po Spodnjem Štajerskem, temveč celo po vsem Kranjskem in vsled tega glas ni nikdo več maral za izpraznjeno podučiteljsko službo prositi, ako je pa kdo prosil in o pravem času omenjeni glas zvedel, odpovedal se je službi na tem mestu preden mu je bilo službeno mesto nastopiti. Zdaj pa se je vsedel g. Šeligo „nadučitelj brez podučiteljske moči“, prav kakor nekdanj Jeremija na razvaline jeruzalemske, ter je zajokal žalostno pesem, kako da je šola pri Sv. Jederti na prenizkem plačilnem redu in da ta prenizki plačilni red je edini kriv, da se nikdo za izpraznjeno podučiteljsko službo tu ne oglasi. Naprosil je tudi svojo nad vse ljubljeno graško tetko „Tagespost“, da je njegovo žalostinko zapela nemškemu in nemškemu svetu. Seveda je šentjerski Jeremija tudi pri tej žalostinki spregledal resnico, da je učiteljica, ki mu je „všla“, potem prosila in sprejela službeno mesto na šoli nižjega plačilnega reda, od šole pri Sv. Jederti in da tedaj ni nizki plačilni red šole toliko kriv, da je Šeligo nadučitelj brez podučiteljske moči, da je temu temveč kriv navedeni glas o njegovi „komandi“. Skušal si je g. Jeremija pri Sv. Jederti tolažiti svoje preužaljeno srce s tem, da je na vso moč vbijal nemščino, cele nemške pesmi — ubogi slovenski deci v glave. Ako si kateri otrok ni zamogel vtepti v glavo kitice nemške pesmi, joj mu! zaprt je bil; ali pa se je očetu dal glas na dom, naj otroka doma natepe, ali je celo v šolo poklical očeta, da v šoli vpričo Šeligota otroku vtepe nemščino na tisti kraj, ki ni za učenje, temveč za sedenje. Uboga deca! Ni čuda, da je šentjerska šola z ozirom na učne uspehe na najslabšem glasu v celem laškem okraju.

Blizu Brežic. (Raznoterosti). Koncem minulega leta vršile so se v nekaterih občinah na novo občinske volitve, tako v Globokem, Pleterjih, Artičah, Sromlju, Zakotu in Brežicah. Kdo bode v prvi občini župan se še do dobrega ne ve, ker se še nekaj kuha ter ima o veljavnosti volitve še višja gosposka izraziti svoje mnenje. V drugi navedeni občini izvolili so si zopet prejš

njega župana, kateri v vsakem obziru zasluži to zaupanje. Akoravno je par bolj na nemčursko stran nagnjenih privandranih kramarjev s svojimi privrženci mlo pogledovalo na županov stol, pa jim je vendar grozd še previsoko visel. Pri prihodnjih volitvah pa že zdaj smelo trdim, da bodo te rovarje čisto iz obč. odbora brcnili. V Artičah je ostalo pri starem, izvolili so si vrli Slovenci zopet Slovenca za predstojnika, kar nikakor drugače ni bilo pričakovati, ker si je v prvem letu svoje častne službe šele kot županov namestnik popolno zaupanje občanov pridobil po svoji pravicoljubnosti. Sromljani imajo tudi prejšnjega župana, ki je sicer vrl mož, pa ima samo to napako, da se od svojega tajnika, ki še na sramoto te občine le vse nemško uraduje, ločiti ne more. Nimate morebiti drugega za ta posel bolj sposobnega občana? V Zakotu je povsem dobro izišlo, kar se sklepa iz tega, da imajo že nov slovenski pečat, kakor smo izvedeli iz „Slov. Gospodarja“. V slavnih nemških Brežicah bomo pa še vedno imeli čast k gospodu „Burgermaistru“ hoditi po „cigel“ če bomo primorani za vsakim voglom staviti „Isolirhauser“.

Toliko v kratkem o občinah, sedaj pa pogledimo še nekoliko v okrajni odbor.

Za leto 1896 je okrajni odbor breški skoro vsakej občini nekaj % odbil, brez naznanila zakaj. Vprašamo zatorej, vedo li ti gospodje bolje občinske potrebščine, kakor pa obč. odbori, kateri sestavljajo proračune. Opozoril bi pri tem slavni okrajni odbor na kažipote in table ob okrajnih cestah, na nekaterih se skoraj celo več brati ne more; nekateri stojijo po strani, kakor pijanci in eden steber ki nosi tablo sem videl za nekim plotom sloneti, ki pa je tako visok, da ga celo zamore osemletni deček preskočiti. Za vse te potrebe slavni okrajni odbor nima denarja, a ko bi pa šlo za kako nemčursko stvar, tamkaj bi pa radodarno odprli blagajno. Upamo, da se bodo te napake kmalu odpravile, ker bi sicer znale še druge skrivnosti priti na dan, katere si še prihranimo za danes.

Nadalje bi pa še gospoda davkarskega nadzornika prosili, naj blagovoli na došle akte od občinskih uradov, kateri njemu prihajajo v roke, nekoliko bolj paziti, da se ne bodo tolikokrat zgubili in da občinam ne bode treba eno in isto stvar dva ali trikrat reševati, sicer bi morali to njegovo napako nekoliko bolj dregniti.

Iz kamenske šume pri Ljutomeru.

Gospod urednik! Ko sem čital Vaše puščavniške iz raznih brlogov, mislil sem sam pri sebi, lej ga, kosmata kapa, kaj pa, ko bi si i ti „brbravec“ poiskal kak priličen brlog, v katerem bi svoje grešne kosti malo ukoril in s svojimi zgledi k napredku majke „Slave“ nekaj pripomogel. Rešpetlin sem si kupil ondavi, ko sem svojo kosmatačo kozico prodal, le brlog, ta mi je delal preglavico, nisem mogel najti namreč takega, ki bi bil lépo na osonem kraju, ker na uho Vam povem, rad, jako rad, na toplem solncu svojega rojstva koščene dele pretezujem.

Kar mi pride ravno moj stari prijatelj Kozinov očka na posete, pa me reši mahom te preglavice: rekše, pa se tu kje v mojem obližju naseli. Okolica je obrastena s šumo, ni vrag te ne bo motil v tvojem tuhanju, kakor nekdanj sv. Antona; tudi za zobe lahko kaj dobiš, da ti ne bo treba samega korenja gristi. In prav je pogodil moj stari prijatelj! To Vam je brlog g. urednik, ta kamenska šuma, z vsem možnim lepoticjem, da se človeku kar srce smeje. In kaki „punkt“ za moj rešpetlin, tu vidim v naš slavn „Lotmerk“, celo Mavriča in Dullerja, kako se brinita in potita za blagor „šulferajnske“ šole, pa je že križ tem kmetavsom v glavo vtepti, da je le nemški jezik edino zveličaven. Dalje vidim celo v slavn starodavni Veržej, kjer „fajarber šlahu ancügla“, Sv. Križ s svojim murskim poljem, na katerem še toliko nemškega modriša bujno cvete. Malonedeljo in Sv. Kapelo, kjer tako plodonošno bralni društvu delujeta, pa imata še vendar nemške pošne pečate.

Ko sem tako v petek po pepelnični sredi ali po koledarju 21. svečana 1896 po Kr. r. s svojim „rešpetlinom“ okolico svoje domačije razgledoval, zapazil sem, kako so naši „rihtari“ hiteli z napetimi „kanjeri“ v Lotmerk; no tristo medvedov! mislil sem si, te bo treba pozorno

vzeti na „rešpetlin“, gotovo bo kaj važnega v trgu. Vse vre in vrvi v g. Vaupotičevo gostilnico, kakor kaže „rešpetlin“, a kaj se notri godi sam Bóg zna! Nekateri osebe stikajo glave skupaj, prikimavajo in odkimavajo in delajo resne obraze. Kosmata kapa! mislim si, pa stopi tje doli boš zvedel vsaj kaj novega.

Urno polhovko na glavo in grčavko v roko pa hajd na pot! Ko tako korakam in krevsam, dojde me moj stric, žlahta v devetem kolenu, saj ga poznate g. urednik! „telagraf“ ima okoli hrama, stasa velikega in brke štrle mu strašno izpod nosa, nekako tako, kakor mučeku, ko v toplem zapečku vrbana „gloje“! — Ta moj stric sliši na ime tiča, vendar ali poje tako, kakor slavič, ne znam, tič pa je le tič, saj je tudi „upkač“ tič, ki svoje gnezdo z pološa. Z imenitnim obrazom mi povedo stric, da danes „gomajne“ v okrajni zastop volijo. „Mhe, da bi le dobro vün palo, ka nebi toti Slovenci vsega dobili, kaj je te slovenščina kmeti, saj štibre ne plača ž njoj; mi bomo volili le take, ki nam bodo štibro dol pustili; mhe, to je to! Jaz sem že tri dol štrihna“. — „Jejmene to, to, štibro, štibro dol pustili, jaz bom vas striček tudi volil; z murskimi poslanci se tudi dobro poznam in basta, tudi vi morete biti zvoljeni, da če tudi za „opmana“, zakaj bi samo lotmerški gospodje to čast imeli; naj bi tudi ta čast enkrat na naš Kamenščak prišla! Kancelija bi se šikala tam ki imate tisti türen“. — „Vidiš tako, tako moj dragi „brbravec“, le glej, da bom tečaj prav mnogo „štim“ dobil, potem pa lahko prideš kaj k meni, bom že kaj dal za goltanec“. — Tako sva konečno prišla v Lotmerk s stricom, kjer so se že marsikateri rudeči nosovi opazili.

Opazil sem tudi seve s svojim „rešpetlinom“, da je marsikteri volilec skočil k Stermanu, menda po kako poizvedbo ali kali — . Volitev je konečno izpala se še; tudi stric je dobil toliko „štim“ da se je lahko štim! Ej, gospod urednik, to bo kolač to, ta okrajni zastop. Slava g. narodnim Veržencom, da so vsaj v ta kolač eno „rozino“ vmesili, da bo vsaj ta pusti kolač nekš „žmah“ imel!

Pozdravljam Vas gospod urednik iz svojega brloga, na zdar! Vaš puščavnik! Brbravec.

Narodno-gospodarske novice.

Ponarejanje vina.

Dve stvari posebno škodujeta našim vinorejcem, uvažanje italijanskega vina in pa ponarejanje vina. Prvo še ni toliko nevarno, ker ljudje, ki so vajeni naših vin, se ne privadijo kmalu italijanskih vin in tudi italijansko vinarstvo peša vsled razširjajoče se trtne uši. Privažanje vina iz Italije tudi precej stane. Nevarneje je pa ponarejanje vina. Navadili so se izdelovati vino, ki se prilega okusu prebivalstva, seveda ni tako zdravo, kakor prava naravna kapljica.

O tej stvari se je minuli mesec govorilo v dolenje-avstrijskem deželnem zboru. Poslanec Fürnkranz je zahteval, da naj bi se strožje postopalo proti ponarejalcem vina. V ostrih besedah je ožigosal poslanec Steiner ponarejalce vina. Če bi tudi ponarejeno vino ne bilo škodljivo, vendar je to goljufija. Kjer se toči ponarejeno vino, bi moralo biti zapisano, da se tako vino toči. Oblastva bi morale dotičnike siliti, da to store.

Namestnik je obetal, da se bode vlada ozirala na želje deželnega zbora in povedal, da so lani oblastva v 29 slučajih postopala proti ponarejalcem vina. V dvanajstih slučajih se je naložila globa do 1200 gld.; v dveh slučajih se je stvar izročila kazenskemu sodišču, ker je vino bilo zdravju škodljivo. Več slučajev še ni rešenih.

Poslanec Bauman je nasvetoval, da se ponarejanje vina prepove, kar je gotovo jedino pametno. Ponarejalci vina se pa morajo kaznovati s zaporom, ne pa z globami. Poslanec Fürnkranz je pa naglašal, da vse ne bode nič pomagalo, dokler se ne poostri sedanji zakon o ponarejanju vina. Nedavno je neki zdravniški list poročal, da se je posrečilo iz pivine drozge narediti vino, ki ni dosti slabše od slabših naravnih vin.

To debato smo nekoliko obširneje omenili, ker je stvar velike važnosti tudi za Stajersko. Tudi k nam se uvažja ponarejeno vino in tako

škoduje vinogradarjem. Po našem mnenju se pa to vprašanje popolnoma z napačnega stališča razmotruje. Tudi sedanji kazenski zakon ima določbe, po katerih se ponarejalcem vina lahko do živega pride. Kdor vino ponareja in za pristno prodaja in kdor sploh ponarejeno vino vedoma prodaja, naj ga tudi sam ne dela, se zakrivi goljufiji in bi se kot navaden goljuf moral kaznovati pri kazenskem sodišču z ječo. To bi pomagalo. Vsako drugo postopanje bode povse brez vspeha. Morda bi bilo še to dobro, da bi se obsojbe taci sleparjev po listih razglasile, da bi se jih vsakdo vedel ogibati.

Dolžnost obrtnega oblastva bi pa morala biti, da se takim ljudem vzame pravica do trgovine ali točenja vina. Dokler se pa za tako postopanje oblastva ne odločijo, ne bode nič pomagalo. Posebno globe niso umestne, ker ljudje, ki vino na debelo ponarejajo, lahko plačajo globe, ker njih obrt veliko nese. Jedino ječe in pa zgube obrtne pravice bi se še bali.

(Na Reki) je neki farmacevt Benišek preiskaval črna vina, ki se tam prodavajo ali točijo v krčmah. Našel je da od 56 vin, katere je kemično preiskal, je bilo le dvoje vin pristnih, vseh ostalih 54 pa je popravljenih in celo ponarejenih iz rozin, fig, bezgovih jagod, največ pa iz tamarinde. Dodan je bil sicer pristnim vinom glicer in kot barvila košenila, kermes, sleznica itd., mnogokrat pa tudi zdravju silno škodljive anilinske barve in fuksin. Tako ponarejena vina so seveda silno po ceni in se točijo celó v krčmah po 16 do 24 kr. liter. Tu naj bi vmes posegala ogerska vlada, da obvarje pristna vina pred tako sleparsko konkurencijo. Vina ponarejati znajo sicer tudi drugod, na pr. v Moskvi, kamor se je uvažalo 1894. leta 420.290 veder vina, izvažalo pa 419.380 veder, tako, da bi za vso Moskvo ostalo le 910 veder, a spilo se ga je po mnenju oskrbnika vžitinskega davka 253.000 veder. Odkod, če ne iz tovarn umetnih vin?

(Vinska letina.) Na Francoskem se je pridelalo leta 1894. na 1.766.841 hektarih 39 milijonov hektolitrov vina, proti letu 1893. za 11 milj. manj. Vsa vrednost vina cenila se je na 929 milj. frankov ali 372 milj. gld. Leta 1895. pa se je pridelalo 26.687.000 hl., torej spet manj za 12 milj. hl. Na Laškem se je 1895. leta 21 in pol milj. hl. vina pridelalo, tudi precej manj, kakor leta 1894., zato so cene nekoliko poskočile, uvoz laških vin v naše dežele pa se je zmanjšal za 167.450 hl. in znašal le še 513.632 hl. Sploh se je iz Laškega izvažalo 1.459.672 hl. v vrednosti 33 milj. lir. V Nemčiji se je pridelalo na 116.548 hektarih 2.824.422 hl. vina. Na Ogorskem je bila precej boljša vinska letina od leta 1895., ker se je dobilo že 2 in pol milj. hl. iz starih in novih vinogradov. Skoraj, še enkrat toliko, kolikor leta 1894. Ogorski vladi se pa mora priznati, da ne štedi, kjer je skrbeti za nove ameriške nasade.

(Agrarni shod.) to je shod kmetovalcev, je te dni zboroval na Dunaju. Ta shod je v posebni resoluciji pozval vlado, naj pri sklepanju nove pogodbe z Ogorsko bolje varuje avstrijske kornisti. Tudi več drugih koristnih stvari je sklenil. Ko bi se le vlada ozirala na sklepe tega zbora.

(Grizenje jasel.) Da goveda grizejo jasli, je največkrat kriva slaba krma. Zato je treba taki živini krmo premeniti. Dobro je, če se takim govedom krmo posiplje s soljo, apnom, pepeliko ali kredo. Namazanje sten s katramom, nabijanje jasel z žebli, poraba kamnitih jasilj ne odpravi slabega vpliva krme.

(Gnojenje po snegu.) Če po snegu gnojš, se ti lahko pripeti, da gnojenje dosti ne koristi. Ko se začne tajati, odnese voda gnoj. Zato ne gnoji po taki nezmrzli zemlji.

(Pri sajenju sadnih dreves) ne rabi svežega živinskega gnoja, temveč rajši že strohljen gnoj ali pa kompost. Sveži gnoj se zlasti v teški zemlji ne razkroji in zatorej nič ne koristi.

(Objedena drevesa.) Če opaziš, da so mlada drevesa objedena, moraš jih takoj obvezati. V ta namen zmeša se skupaj ilovice in kravjeka in se s tem rane namažejo precej na debelo in obvežejo s platnom. Drevo se kmalu zarase, ako se tako obveže.

Književnost.

(Zabavna knjižnica) za slovensko mladino. Urejuje in izdaje Anton Kosi, učitelj v Središči. Str. 48. Cena 15 kr. Pričujoči peti sešitek Kosi-jeve „Zabavne knjižnice“ prinaša zanimivo „življenjepismo črtico“ o pokojnem pisatelju in učitelju Jos. Freunsfeldu (s podobo), več raznovrstnih mladini primernih spisov v vezani in nevezani besedi, pregovorov, beležek, kratkočasnic in uganjk. Knjižica bo naši mladini gotovo dobro došla. Čisti dohodek tega sešitka je namenjen Ciril-Metodovi družbi.

Razne stvari.

(Oporoka vrliga trgovca.) V Serajevu je te dni umrl veletržec Miko Babić. Mož si je s pridnostjo pridobil lepo premoženje. Družbi sv. Cirila in Metoda za Istro je volil 25.000 gld., Matici Hrvatski 10.000 gld., bratovščini hrvatskih ljudi v Istri in starinarskemu društvu v Kninu po 5000 gld., svojemu rojstvenemu kraju Bukovaru za ustanove 10.000 gld., potem je volil še večje ali manjše zneske za izobraževanje hrvatskih mladenk, za osnovo dijaške kuhinje v Zagrebu, za podporo hrvatskih mladenčev, ki se pripravljajo za trgovino ali obrt, za osnovo hrvatskega narodopisnega muzeja in za podporo hrvatskega kmetijskega muzeja.

(Turjačan na kantu.) Dunajsko deželno sodišče je proglasilo konkurz nad premoženjem kneza Franca Auersperga, sina bivšega ministerskega predsednika. Knez Franc Auersperg ima še le 27 let in je poslednji čas naredil jako mnogo dolgovi. Zadnje dni je pa izginil z Dunaja.

(Ukraden dinamit.) Dne 14. m. m. je neznan tat ukradel iz vlaka, ki je vozil iz Zagreba na Reko zaboj dinamita. V zaboji je bilo 30 kilogramov tega razstreliva.

(Mlad samomorilec.) V Hetzendorfu pri Dunaju se je bil ustrelil desetletni deček Janez Schwarz z revolverjem, ko je prišel iz šole.

(Ponarejevalci bankovcev.) V Temešvaru na Ogorskem je prišla policija na sled družbi ponarejevalcev srbskih bankovcev. Pri tej družbi so samo osebe boljših stanov.

(Veliki požar v Sontaremu.) V Sontaremu na Portugalskem je dne 20. t. m. začelo goreti poslopje, v katerem je bil ples umetniške družbe. Stirideset oseb je mrtvih. Več se jih je poškodovalo.

Koledar.

Sobota (7.) Tomaž Akvinski, cerk. uč.; Perpetva in Felicita. — Nedelja (8.) III. postna. Janez od Boga, spoznovalec. — Ponedeljek (9.) Franciška, udova; Pacijan, škof. — Torek (10.) 40 mučenec; Kaj in Aleksander, mučenca. — Sreda (11.) Herakli, mučenec; Kozim, mučenec. — Četrtek (12.) Gregorij, papež; Maksimilijan, mučenec. — Petek (13.) Rozina, udova; Evfrazija, devica. — Mlad dne 14. ob 11. uri 53 minut dopoldne.

Sejmi.

Dne 7. marcija v Poličanah (za svinje). Dne 9. marcija na Pilštanju, Vidmu in v Tilmicu. Dne 10. marcija v St. Juriju ob Taboru, v St. Jakobu v Dolu, v Strassu, na Spod. Polskavi, v Kostrivnici, Kapelah in Orešju. Dne 11. marcija v Imenem (za svinje), pri Sv. Magdaleni v Mariboru (tudi za konje) in v Vitanju. Dne 12. marcija v St. Juriju ob j. ž., v Selnici ob Dravi, v St. Lovrencu na Dravskem polju in na Bregu pri Ptaju (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 29. februarja 1896: 47, 27, 30, 3, 63
Linc „ 76, 81, 55, 29, 43

Šivalni stroj (Singer),

le malo rabljen, nadalje še skoro nova sobna oprava iz mehkega lesa in sicer: omare za obleko, postelje, kuhinjsko orodje itd. proda se za vsako le količnik ugodno ceno. — Kje, pove iz prijaznosti upravnistvo „Domovine“. (60) 3—1

Poslano

prebivalstvu gornje Savinjske doline.

Ljudje, kateri o napredovanju in o sedanjem stanju zdravilstva menda nimajo niti pojma, razkričali so moje zdravljenje zoper vnetje pljuč z alkoholom — z vinom in opojnimi pijačami kot napačno in škodljivo.

Toda s češkimi, ruskimi, nemškimi, francoskimi, laškimi in angleškimi zdravniškimi knjigami in časniki moje obširne knjižice zamorem vsak čas prepričati, da zdravljenje z alkoholom — z vinom in opojnimi pijačami zoper vnetje pljuč ne le ni napačno in škodljivo, temveč od vseh zdravniških veščakov kot sedaj najboljši in najvspešnejše priznано.

Pa tudi moji dosedanji izvrstni vspehi so s tem v popolnem soglasju, s čemur se je mogoče vsakemu pri ljudeh mojega zdravniškega okrožja Ljubno, Luče in Solčava vsak čas prepričati.

Na Ljubnem v mesecu sušcu 1896.

Dr. Jos. Vilimek,

zdravnik na Ljubnem.

(58) 1

Deček

17 let star iz dobre kmetijske hiše želi v kratkem vstopiti za ključarskega, mizarskega ali kovaškega učenca. Najraje bi bil ključavničar. — Več pove upravnistvo „Domovine“. (59) 2—1



Bratje „Sokoli“ pozor!

V soboto dne 7. t. m. je vaja v kretanji v društveni telovadnici. Začetek ob četrt na 8 zvečer. Po vaji pojdemo k „jourfix-u“ v gostilno „h kromi“.

Pridite polnoštevilo.

Odbor.

Posojilnica v Trbovljah, registrirana zadruga z neomejenim poročtvom, sklicuje svoj redni zbor v posojilnični pisarni dne 12. sušca t. l. ob 10. uri predpoldan, s sledečim vsporedom.

1. Poročilo načelstva in potrjenje letnega računa.
2. Volitev načelstva in nadzornikov.
3. Predlogi in nasveti.

Trbovlje, dne 28. svečana 1896.

(55) 1 Načelstvo.

Seno sladko v Celji in sadno drevje na prodaj.

Več pove Toma Grah na Ponikvi ob j. žel.

(54) 1

Naturno figovo žganje, dvakrat kuhano, 50% močno, liter a 50 kr. prodaja Franc Pustotnik, posestnik v Blagovici, pošta Lukovica (Kranjsko).

Vzorec se pošilja franco.

(56) 10—1

Pisar,

z dobrimi spričevali, lepo pisavo, v zemljeknjižnih rečeh in ekspediciji izurjen, sprejme se v notarsko pisarno v Trebnjem — Dolenjsko.

Milan Hočevnar

trgovina s špecerijskim blagom

Celje, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

prodaja:

(57) 3—1

Sladkor rafinad kg. 35 kr.

Kava s prav dobrim okusom kg. gl. 1.40

Harmonium

čisto nov,

dobro ohranjen, je po nizki ceni

na prodaj.

Več pove

(46) 2—2

g. Anton Kuhar v Celji,

Cesarja Jožefa trg (Kaiser-Josef-Platz) št. 2.

Deček

(43) 3—3

star 14 do 15 let, ki ima veselje do prodajalnice z mešanin blagom, zmnožen slovenščine in nemščine, sprejme se takoj za učenca. Prednost ima oni, ki se je že učil kje drugod. Več pove Ant. Verbič, Konjice, Štajersko.

Prostovoljna prodaja.

Lepa, velika kmetija najbolj obdelana, h kateri spada 75 oralov zemlje in leži med St. Jurjem ob južni železnici in pa Ponikvo ob glavni cesti; poslopa vsa v najboljšem stanju, je radi smrti prostovoljno za prodati.

Tudi se s hišo in gospodarskimi poslopji lahko kupi samo polovica kmetije, komur bi se zdela cela kmetija preobširna. Posebno se opozarja, da v istem zemljišču leži obilica kremenca („Kies“), ki se v bližnjih tovarnah drago kupuje. — Več se izve pri gosp. F. Praunseisu v St. Jurji ob juž. železnici

(45) 3—3

Učenca,

s primerno šolsko izobražbo, čvrste in zdrave rasti, poštenih starišev, sprejme takoj

trgovina mešanega blaga

(48) 2—2

Robert Stenovitz-a v Trbovljah.

Gostilna,

(47) 2—2

pri kateri je

tobakarna in zemljišče,

vse v dobrem stanu,

je na prodaj.

Primerno za rokodelca ali penzionista.

Natančneje se izve pri lastniku. Napis F. P. A. 10, poste restante, Oplotnica, Štajersko.

Služba organista in cerkovnika

odda se takoj pri farni cerkvi na Teharjih. Prošnje pošiljajo naj se:

(51) 3—2

Kn. škof. župnijskemu uradu na Teharjih pri Celju.

Otročja obleka od 1.50—7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke

vsake velikosti in kroja, po le mogoče

nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim v teku treh dni iz najbolj priznanega angleškega, francoskega in brnskega blaga, katerega slednjega imam vedno uzorce v zalogi po najnovejšem modnem kroju solidno in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Strojene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugovora zamenim.

(49) 43

Plašči = havelok od 7—14 gld.

Najboljše kakovosti, blagodejen, oživlajoč, krepi in zlasti sredstvo za vzbujanje teka je

Želodčni

ali

Marijaceljski liker

1 steklenica stane 20 kr., 6 steklenic 1 gld., 3 tucate steklenic 4 gld. 80 kr.

Dobiva se

v lekarni Ubalda pl. Trnkoczy-ja

v Ljubljani, zraven rotovža

in se vsak dan s prvo pošto razpošilja.

Nadalje za želodec:

Kapljice za želodec. — Steklenica 20 kr., 6 steklenic 1 gld., 3 tucate 4 gld. 80 kr.

Odvajalne ali čistilne kroglice čistijo želodec pri zabasanji, skazenem želodci. — Skatulja 21 kr., jeden zavojček s 6 skatulkami velja 1 gld. 5 kr.

(136)

10—9



Kathreiner
KNEIPPPOVA SLADNA KAVA

je kot
primes k bobovi kavi
edino zdrava

kavina pijača.

Dobi se povsod, pol kile za 25 kr.

Svarilo! Zaradi ničvrednih ponujenih izdelkov je treba paziti na izvrne saveže s imenom:

Kathreiner

(229) 20—3

FRANC ČUDEN

Ljubljana, Mestni trg 25.

Največja zaloga vsakovrstnih srebrnih in zlatih žepnih ter stenskih ur.

Vedno lepa izbira

najnovjših srebrnih in zlatih verižic,

kakor tudi druge srebrnine in zlatine.

Popravila izvršujejo se natančno in točno. Za dobro in solidno delo se jamči.

Cenike razpošiljam na zahtevanje brezplačno.

Glavno zastopstvo za Kranjsko

svetovno znane tovarne „Stiria-koles“ tvrdke Iv. Puch & drg. v Gradcu, tovarne „Premier-biciklov“ in več drugih glasovitih tovarn.

(34) 25—5 Ozira vreden zaslužek

posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari razumljivim, krepostnim in spoštovanim osebam. — Pismena vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

Dečka,

čvrste in zdravega, ki ima veselje do pekove obrti, sprejme takoj Jos. Achleitner, pek v Celji.

(50) 2—2

Milan Hočevnar

trgovina špecerijskega blaga

v Celji, Glavni trg št. 10

nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu

občinstvu svoje blago, zagotav.

ljajoč dobre in cene postrežbe.

Najizbornejše in najcenejše

členkaste travniške brane

izdeluje in iz zaloge prodaja poleg družih kmetijskih strojev

JOS. LORBER

v Žalcu pri Celju

Cena jednouprežni brani 26 gld.

„dvojuprežni“ 32 gld.

Te brane se niso obnesle samo na travnikih z najboljšim uspehom, ampak tudi na polji pri pomladanski in jesenski setvi za poravnava brazd in umetnih gnojih, kakor tudi še posebno za zrahljanje po zimski mokrotni ali po plohah nastale površne skorje, kar priča polno priznanjskih pisem.

Dalje proizvaja vse v livarsko in strojno stroko spadajoče predmete za žage, mline in druge obrtnijske namene, kakor: Zobna kolesa (vsake vrste), železna vretena, logarje, kolobarje za jermena, zamašnjake (Schwungräder), sploh vse sestavne dele za stroje; potem razne vlitve plošče, kotle, uteže, (tudi za ure), roste, itd. itd.

Cene so nizke, delo pošteno, postrežba prijazna in točna.

LEOP. SCHARNER

= marelar =

Ungarthorgasse — V PTUJI — Ungarthorgasse

Priporoča svojo veliko zalogo

dežnikov in solčnikov

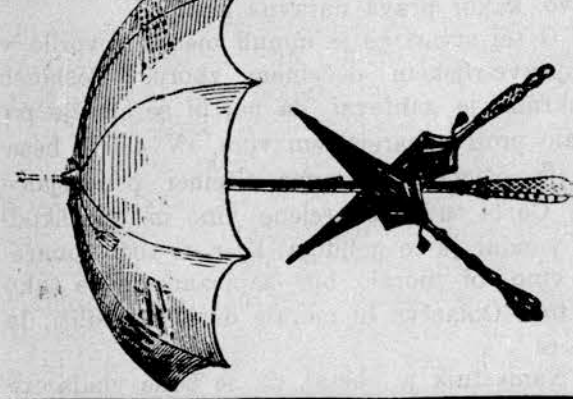
najlepše izpeljave po zelo znižanih cenah.

Dežnike na debelo prodajam po fabriških cenah.

Prevzamem vse poprave, kakor tudi preoblečenje

bodisi dežnikov ali solčnikov.

= Svoji k svojim! =



Mehanična delavnica

tovarne Iv. Pucha, Poljanska cesta 31 v moji hiši.

Popravila naj blagovolijo gospodje kolesarji

takoj poslati, ker pozneje je več dela in bi se

ne moglo takoj postreči.

Ceniki so vedno na razpolaganje.

Cena letos jako znižana.